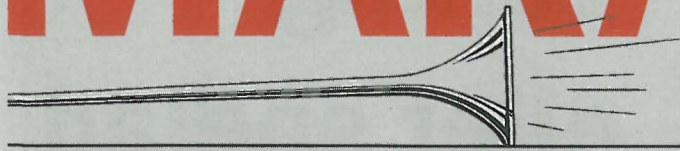
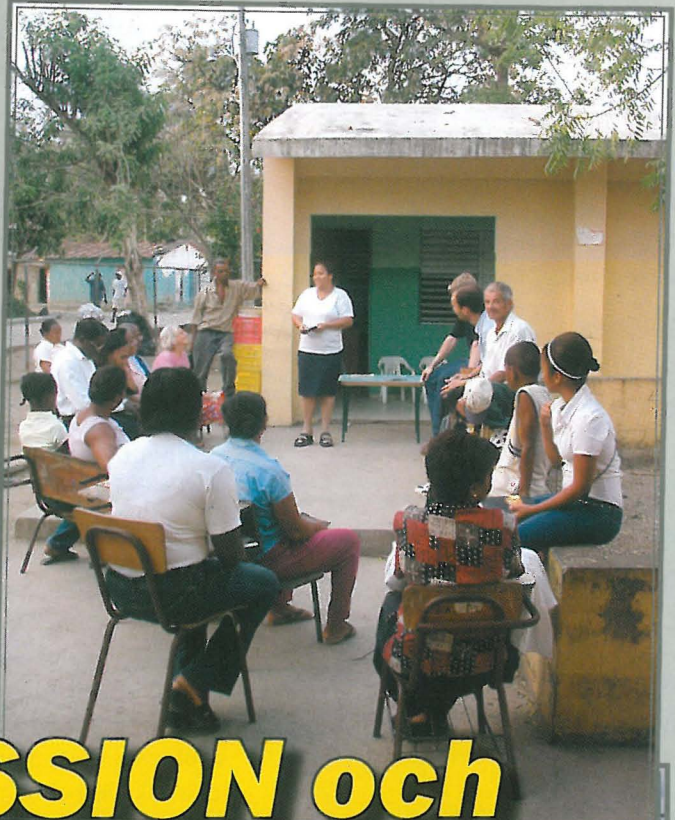

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Behövs MISSION och EVANGELISATION idag?

Sid 8-10, 30

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Verklig eller spelad kristendom* 2**PREDIKAN***Maranata vittne för sin tid* 4*Hos Elisa var Herrens ord* 20**MISSION***Med evangelium in i Litauens...* 11*Medicinsk mottagning i Najayo* 19**ARTIKLAR***Vad är mission idag?* 8*Kristi makt i församlingen* 12*Det betrodda folket* 14*-Jag kunde inte halta på båda...* 16*Helgelsens nödvändighet* 25*The passion of the Christ* 26**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael Eliasson, Theresia Vidén,
Stina Fridolfsson, Roger Lindroos****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.**TRYCK****BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2004

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.**©MARANATA!**För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.**Text: Berno Vidén**

Verklig eller spelad kristendom

*OM NÅGON, VORE det ock vi själva
eller en ängel från himmelen, förkun-
nar evangelium i strid mot vad vi hava
förkunnat för eder, så vare han förban-
nad.*

Aposteln Paulus förkunnade med överbevisad tro och kärlek ett levande verkligt budskap om en Jesus han personligen mött till frälsning. Han drabbades många gånger av ett kompakt motstånd och svårast verkar det ha varit då hans egna judiska bröder motarbetade honom. Det enda som betydde något för Paulus var att i allt få måla Kristus genom sitt eget liv. "I ären ett Kristus-brev" påminde han korintierförsamlingen. Det var inget påklästrat eller inlärt skådespel som drev Paulus, allt detta var fjärran ifrån honom. Däremot fick han genom sitt val att vara en Jesu Kristi tjänare, erfara lärjungens lott - att bli ett skådespel för världen.

UNDER DE TVÅ MILLENIER som den nytestamentliga församlingen existerat, från Apostlagärningarnas tid fram till våra dagar, har den fört en aldrig sinande kamp för att bevara sin ursprungliga identitet och funktion. Inflytande från stat och sedemera även statsuppburen kyrka har alltid bidragit till betydande avsteg från den sunda läran, till förmån för en mer tidskulturell anpassning. Metoderna för att avvärja församlingen dess av Gud givna vapen har varit och är tvåfaldiga; förförelse och förföljelse.

Den romerska makten sökte redan under apostlarnas dagar genom förföljelse att utradera den kristna församlingen från jorden. Då detta misslyckades blev förförelsen instrumentet genom vilket man lyckades få en hängiven bundsförvant till att uppnå sina syften. Med erbjudanden om att dela den kejserliga makten

ser vi här upprinnelsen till den kyrka som under hela sin blodiga historia vikt sitt liv åt att tillskansa sig världslig rikedom och att lägga jordens alla religioner under Roms mantel. Denna oheliga allians har sedan dess ömsom förföljt ömsom förfört kristna församlingar i samhället.

Främst vittnar en mörk medeltid om hur den katolska kyrkan plågat och förföljt de på Jesus Kristus troende. Med grymma metoder sökte man beröva folket Guds ord. Historisk dokumentation bär vittnesbörd om landsförvisningar, bålbränningar, livstids galärbete, förpassning till fängelseborgen för att ruttna bort etc.

De verkliga segrarna är trots allt trons martyrer som på detta sätt blev gjorda till ett skådespel för världen då de fastkedjade släpades genom landsbyarna på väg mot de straff prästerskapet bestämt. Det var prästerskapet som med sina rikt utsmyckade dräkter och mystiska ritualer utverkade statligt erhållen makt och i Guds namn tvingade tusentals troende ut i nöd och misär.

FRÅN 1800-TALET OCH framåt har världen genomgått många snabba förändringar med drastiska globala konsekvenser. Tidigare passerade sekler med så pass marginella förändringar, att den som levde före medeltiden inte skulle ha några större svårigheter att finna sig till rätta långt in på 1700-talet. Teknikens underverk med industrialisering och massinflyttning till blivande megastäder är alltså ett relativt nytt skeende i mänsklighetens historia. Möjligen går det att finna dess motstycke i Noa dagar eller från det gamla Babel före språkförbistringen.

Människosläktet gick i och med industrialiseringen in i en ny tid som även visade på många apokalyptiska känne-

tecken. Framför allt blev Bibelns budskap om de yttersta tingen mot bakgrund av Jesu undervisning i evangelierna om tidens tecken, oerhört aktuella.

FÖRKUNNELSEN OM JESU snara tillkommelse väcktes till liv och kunde för första gången sedan apostlarnas dagar jämföras i intensitet och angelägenhet; "*Se, Han kommer snart!*" I kyrkor och stugor proklamerades budskapet, ibland med en så stor iver och kärlek, att människor sålde vad de ägde för att på utsatta tider gå ut för att möta Brudgummen. Mycket skedde överilat men faktum var att en ny era hade inträtt och det urkristna budskap som nu kom att inta en central del i många församlingar, entydigt talar om att vi idag lever i det Bibeln kallar för den sista tiden.

Samtidigt som dessa maningar basunerades ut till allt Guds folk om att leva i tillkommelsen möter vi främst under 1900-talet också en annan stor förändring. Det är som om blocken inom kristenheten drar åt olika håll; en liten skara går ut till Jesus och säger nej till världen, för att likbildas med honom, allt medan den stora massan tillsammans med den katolska kyrkan och dess mångårigt uppbyggda tradition gör allt vad som står i dess makt för att bibehålla och stärka ett världsligt inflytande.

Ett ofta återkommande debattämne inom kristenheten är talet om hur samfunden kommer att delas i två läger, en delning som skär rakt igenom samfundsblocken. Uttryck som värdekonserverativ och liberalisering ställs emot varandra men dock med samma språk; man efterlyser inomvärldsliga förändringar, med religiöst politiska vapen. Församlingen kommer aldrig att bli ett stort namn i tiden. Dess väg är för alltid utstakad i Guds ord, dess vapen är inte politiska och dess medborgarskap är i himlen, varifrån Han, då den dagen är inne, ska komma tillsammans med alla sina heliga.

DET STORA AVFALLET inom kristenheten har många yttringar men visar sig främst i dragningen till den romerska katolska kyrkan. Som ingen annan har den, trots sina försök att utrota biblisk kristendom, genom sin tradition och framhävda mystik lyckats med att infiltrera och trollbinda stora delar av svensk kristenhet. Likt en kameleont byter Vatikanen skepnad beroende på vilket politiskt eller religiöst klimat som är rådande.

Inom trosrörelsen i Sverige kallar man närmandet till katolicismen för "andlig mognad". Under förra årets Europakonferens markerades tydligt att man nu hade lämnat "det som barnsligt var" för att istället upptäcka rikedomerna som finns exempelvis i de katolska leden.

Tidskriften Radix (numera Keryx), Livets ords nya universitetstidning för blivande förkunnare, öppnar redan från sitt första nummer för denna inriktning. En förödande ton slås an där läsaren uppmanas att söka efter sina rötter, inte från den urkristna församlingens liv och lära, men ur kyrkohistoriens traditioner. Med förkärlek planteras uttryck utav högt betitlade skribenter, som för tankarna in i klosterväsende och pilgrimsfärder till heliga plaser. Katolska nunnors och mediterande pingstvännars gemensamma insatser för en kyrklig katolsk enhet lovordas. Dock förekommer inte ett ord som varnar för romersk katolsk frälsningslära, vilken har skymt evangeliets ljus och förpassat miljontals människor världen över till evig förtappelse.

Det har på en förvånansvärt kort tid blivit alltmer vanligt med rikt utsmyckade kyrkorum och väl regisserade gudstjänster. För mindre än åttio år sedan väckte det stor irritation då prästen i en luthersk kyrka satte levande ljus på altaret. Sedan några decennier tillbaka har ljuset kommit att bli en självklar ingrediens, även i protestantisk miljö, som tillsammans med korstecken, processioner efter krucifix, liturgiska skrudar och rökelse visar på en tydlig återgång till den katolska mystikens liturgi. På liknande sätt smyger sig bruket av Mariabilder åter in i svensk kyrklighet.

På 50-talet drog en förnyelseväckelse genom landet och ett flertal skrifter gavs ut där framstående förkunnare och dessutom församlingsföreståndare för de största pingstförsamlingarna entydigt varnade för en annalkande underhållningsmentalitetens väg in i församlingarnas verksamhet.

Spelad kristendom kan aldrig åskådliggöra sann kristendom. Det ansågs helt oförenligt att såsom kristen överhuvudtaget ägna sig åt skådespeleri. Efterhand, främst på 60-talet, i samband med att statliga subventioner började styra församlingarnas verksamheter, gjordes markanta avsteg från tidigare förkunnelse, vilket kyrkopolitiskt kom att ses som framsteg i det ekumeniska samarbetet.

I ETT SAMSPEL mellan införandet av statliga bidrag och ett långt gånget ekumeniskt samarbete, blev teaterns introduktion i frikyrkan även inkörsporten till ett närmande i att visa vördnad för den katolska kyrkans helgonbilder och relikier. Smygande, under jämförelsevis kort tid, kom den bidragsuppburna ekumeniken att bli ett förrädiskt instrument som även ledde till att man inom frikyrkan snart vandes att röra sig med många "jesusgestalter" i form av dramer, musikalier och filmatiseringar.

I ett tidigt skede kunde man på bioduken få se en hand eller en rygg föreställande Mästaren, en liten öppning som snart forcerades. Steget till att inom frikyrkan såsom skådespelare spela Jesus gick snabbt. Under Torpkonferensen 1996 blev vi exempelvis åskådare till en blasfemisk musikal där en stackars yngling ivrigt uppmuntrades att spela Jesus, omgiven av knäfallande artister som under den fullsatta konferensladans jubel gav honom sin hyllning.

Stort, mäktigt, professionellt utfört med ett överdåd av tekniska effekter, och naturligtvis med penningen som absolut drivmedel, har en hel kristenhet genom en Hollywood-produktion invaggats i en katolicism som inte nödvändigtvis behöver betyda konvertering. Blotta närmandet till det Bibeln framställer som den stora skökan, som med sin villfarelse bedrar jordens inbyggare, borde få väckelsens förkunnare att ropa ut ett omvändelsens budskap. Men istället bedåras man av att få stå i dess magiska ljus, över att få bidra till massevangelisationen av den nya filmens budskap.

Mel Gibsons produktion är skickligt upplagd och enligt redaktören för en svenk romersk-katolsk tidskrift följer filmen under hela den smärtsamma korsvandringen till punkt och pricka rosenkransens mysterier, sten för sten, vilket gör att alla trogna katoliker prisar den. För varje besökare som fångas av budskapet är det samtidigt en sluss in i katolsk mystik. Det påminner i mycket om de religiösa processioner vi är vana att beskåda i utpräglad katolska länder, med rikt utsmyckade avgudabilder.

ÄVEN DEN LIVETS ORD-inspirerade tidskriften Världen Idag betonar i en för filmen speciellt framtagen evangelisationstidning den katolska mystiken kring Gibsons film, visserligen i ett mer

Forts. sid. 7

Maranatavittr

Om nu detta maranatabudskap inte har mera värde än att vi är redo att tona bort det för att anpassa oss, vad har då trettio, fyrtio års kamp för betydelse? Ingenting! Vårt liv har varit totalt meningslöst. Vi är inte här för att hålla igång en verksamhetsapparat.

Jag vill hellre vara tillsammans med ett brinnande maranatafolk, om det så bara är fem eller tio, hellre det, än tillsammans med tio tusen ljumma kristna som inte vet något annat än det självbevarelsedriften dikterar.

Predikan av ARNE IMSEN,
Sommarkonferensen 1994

Vilddjuren finns där uppståndelse förkunnas. Där kommer de att göra sina motattacker. Verkligheten talar sitt tydliga språk om vi vill lyssna på den. Historien talar sitt tydliga språk. Tänk så mycket arbete, vilka krafter som satsats på en enda sak: att i förstone likvidera den levande kristendomen genom förföljelse. Det finns knappt ett mordredskap uppfunnet av människor som inte har använts mot de kristna. Det finns knappast något argument, som man underlåtit använda mot dem - statsfientlighet, svärmeri, sektarism, fanatism, osolidaritet. Det finns knappt något vapen som inte använts mot de kristna och gett skäl för en veritabel förföljelse och utrotning.

Bibeln framhåller klart och tydligt för oss att ondskan ska förtätas, utvidgas, den ska bli allt svårare på alla sätt i alla sammanhang. Denna ondskan, som under hela historiens gång har visat sitt oerhört intensiva hat mot allt levande och sant kristet, har inte på något sätt neutraliserat sina attacker och blivit human. Visst har den blivit religiös, men mycket, mycket mera fientlig till Kristi kors än den någonsin varit. Om det nu till

äventyrs är så att det vi kallar förföljelse har avtagit och förminskats, och vi fått det lugnt och stilla, så beror det inte på att kristendomen förändrat karaktär eller världen blivit kristen. Det beror på att vi har förvandlat krigsförklaringen till en fredstraktat.

Striden står där det finns liv. Det är inte frågan om vi ska existera eller överleva som fysiska varelser. Det är frågan om vi ska överleva som ett Maranatafolk!

Vilddjuren är inte borta. De fortsätter sina härjningar. Men bara där det finns levande kristna. Man använder ju inte krut på döda. Striden står där det finns liv. Det är inte frågan om vi ska existera eller överleva som fysiska varelser. Det

är frågan om vi ska överleva som ett Maranatafolk. Det är någonting annat än att skaffa sig en nisch för existensiell tillvaro. Kampen står icke om rättigheter, förmåner, välstånd och välfärd. Kampen står om liv eller död, om evig härlighet eller evig förlust.

Detta budskap kommer att bli alltmer sällsynt, därför att vi har lyckats få bort anstötten, provokationerna och har blivit vältalande pratmakare och estradörer istället för profeter. Där ligger bristen.

I 1 Kor. 15 undervisar aposteln på ett överväldigande sätt om uppståndelsen. Han gör klart att om inte Jesus uppstått från de döda så är vi jordens mest ömkansvärda människor. Om Jesus inte har uppstått ifrån de döda, vad håller vi då på med? Varför strider vi då emot de krafter som är fiender till tron, till sant liv, fiender till allt detta som vi sätter upp som våra höga ideal och som intagit oss så helt att hela livet är förstört för oss? Inte skulle vi dag och natt kämpa, slita och slita igen, om vi inte visste att den bärande kraften är att han är uppstånden och att han kommer igen! Det gör oss trots all strid inspirerade, glada så att vi kan trösta varandra med dessa ord: att Jesus kommer!

et för sin tid

Del 2 (forts. från MA 1-04)

Paulus säger att han slet dag och natt. Dels för att klara sin egen existens, dels för att klara sina efterföljare; men, framför allt: han led och vändades för de heliga. Han talar om ett ställföreträdande lidande som han inte kunde komma undan. Det hade inte med försoningslidande att göra, men det hade göra med hans lidande som gällde de troende. Han var så innerligt tacksam för att de kommit till tro på Gud. Hans barn, som han genom evangelium fött till liv. Barn som han bad för, som han led för. Barn som slets ifrån honom och blev föremål för metodisk påverkan för att avskärma dem ifrån fadern. Barn som han bar inför Herren. Han nämnde dem vid namn. Barn som han upplevde var i farozonen. Ibland sa han: jag skulle önska att jag kunde komma till er och göra min röst rätt bevekande.

Situationen har radikalt förändrats, därmed har också relationerna förändrats. Orsaken är inte den att aposteln har förändrats, men det har blivit distans mellan församlingen och Jesus. Den har kommit på avstånd. Något ligger emellan. Något som inte funnits där tidigare. Detta har lett fram till att församlingen genomgått en process som är livsförödande. Vad som nu måste till är inte en karismatisk upplevelse så de blir uppåt och segervissa. De behöver en andra födelse! Den födelsen är svårare och mer påkostande än den första. Det är Paulus som genom evangelium har fött dem till liv. De måste födas en andra gång - till dess att Kristus har tagit gestalt i dem. Vad gestaltade de nu?

Jag har nu talat om den apostoliska tidens oerhörda svårigheter att bevara evangelium, så att det inte förlorade sin äkthet, sina kvaliteter. Hur är det med Kristusgestaltningen? Den frågan har med Maranata att göra.

Om nu detta maranata-budskap inte har mera värde än vi är redo att tona bort det för att anpassa oss, vad har då trettio, fyrtio års kamp för betydelse? Ingenting! Vårt liv har varit totalt meningslöst. Vi är inte här för att hålla igång en verksamhetsapparat. Oberoende av om vi kallar det storfamilj,

visning, så skulle diskussionerna upphöra och manifestationerna inställa sig! Då skulle man näpsa olydnaden istället för att flirta med den, fria till den för gunsten och sympatierna, vänskapen och allt vad det innebär som vi fåfängliga människor är böjda att sätta före gemenskapen och vänskapen med Gud.

Jag vill hellre vara tillsammans med ett brinnande maranatafolk, om det så bara är fem eller tio, hellre det, än tillsammans med tio tusen ljumma kristna som inte vet något annat än det självbevarelse-driften diktarar.

Jag är prisgiven, jag har inget val. Jag är livegen. Jag är slav. Ändock så vet jag att mitt slaveri är mycket mera värt än hela världens frihet! Att vara hårt bunden till Herren Jesus Kristus är den enda frihet som är värd att nämnas frihet.

*Jag är prisgiven,
jag har inget val. Jag är
livegen. Jag är slav. Ändock så
vet jag att mitt slaveri är mycket
mera värt än hela världens frihet!
Att vara hårt bunden till Herren
Jesus Kristus är den enda
frihet som är värd att
nämnas frihet.*

kommunitet, församling eller något annat. Vi är här för att vara ett gudsfolk, ett egendomsfolk, ett folk som bär hans namn, ett folk som blivit ett heligt, konungsligt prästerskap. Ett folk som är en kropp med lemmar varandra till tjänst, en kropp som fungerar i andens smörjelse med andens gåvor och andens tjänster i ett församlingsliv som berikar, utvecklar och möjliggör tillväxt. Vi får leva i en tjänst som är enastående med avseende på funktion då det gäller att vinna människor för Gud. Vi får leva i en tjänst som förkunnar gärningar som är så utomordentliga och överväldigande och enorma, att om dessa gärningar blev presenterade i Andens kraft och överbe-

Han är uppstånden! Kampen uppstod och intensifierades, därför att det fanns sådana som påstod att det där med Jesu uppståndelse var en myt bland alla andra myter. Det finns naturligtvis källor att ösa ur som bekräftar det påståendet. Världen har i alla tider varit fylld av filosofer och människor som varit enormt mediala och kunnat frambära budskap av de mest skilda karaktärer. Men de har också haft ett mystiskt element. Det är helt otroligt vad människor kunnat hitta på när de försökt nalkas och skada församlingen. Inte direkt gå emot budskapet och budbärarna, men förändra budskapet, så att kristusbilden förändras, evangeliet förändras och anden blir en annan. Istället för att åstadkomma den frihet jag nyss talat om, och den glädje som är typisk för Andens verk, så blir man bunden och till och med rädd för bröderna. Man vågar inte nalkas bröderna. Det är naturligtvis

så med det dåliga samvetet. Man blir påmind om saker som inte är så bra.

Det finns andra ting som kommer smygande in i gemenskapen för att förstöra den. Titta ut över Sveriges land. I varje stad, i varje bygd har funnits grupper av andedöpta kristna, som var bärare av uppenbarelse och kraft. Var är de idag? Och vad är det som gjort att de blivit så passiva och neutrala? De är aktiva i politik, aktiva i ekumenik, aktiva i ekonomi, aktiva i allt det som rör tiden. Men i verkligheten är de kraftlösa. Vad beror det på? Det var något som kom in. Något som började konkurrera om intresset. Man släppte in alternativen för att vara litet mera tolerant och vidsynt. Allt det som är typiskt för mänsklig kultur. Man skulle inte vara så anstötlig och frånstötande. Man skulle inte vara så isolerande, man skulle vara öppen och acceptera olika ting som inte hörde den första tiden till, men som så småningom fick burskap och intresse och tog allt mera av församlingens inflytelserika krafter.

Vi känner igen processen. Pergamus-Tyatiraprocesserna. Bileam, Balak och Jesabel. De står som prototyper, inte för kött och blod men för andliga maktfaktorer. Vad har de i nytestamentliga församlingar att göra? Hur kan församlingen vara så efterlåten mot kvinnan Isabel? Vad är det som gör att Bileam och Balak vunnit insteg? Vi är inte opåverkade av tidsanda och influenser, som om församlingen skulle sitta i ett glasskåp och analysera och konstatera, men vara opåverkad av miljö och tidsanda. Så är det naturligtvis inte. Samtiden sätter sin prägel på oss. Men Gud vill göra något annat. Han vill göra oss så annorlunda så att vi inte vandrar på vanligt människosätt. Han vill inte göra oss till medelmåttiga kristna. Inte bara vara goda, snälla, fromma, rara människor. Han vill göra oss till ett maranatafolk som är präglad av vissheten om och visionen om och tröstas av sanningen om att Jesus kommer.

Vi läste så här: "Om jag hade tänkt som människor i allmänhet, när jag kämpade mot vilddjuren i Efesus, vad

skulle jag haft för nytta av det? Om de döda inte uppstår, *låt oss äta och dricka, ty i morgon dör vi.*" Och sedan kommer den mening som jag tycker är så malplacerad. Den tar upp det grundläggande problemet: kontaktnätet vi har och som vi av olika orsaker vårdar. Vi finner det viktigt, nyttigt och angeläget med vårt kontaktnät, och vi vill gärna utvidga det. Det har med säkerheten och vänskapen att göra. Men här kommer det ord jag tycker verkar så malplacerat: "Låt er inte föras vilse. Dåligt sällskap fördärvar goda seder." Märkligt! Vill du fördärva ropet i ditt inre? Vill du fördärva den här oerhört intensiva längtan och främlingsskapskänslan? Göra att den på något sätt undermineras och uttunnas och

Tiden är kort. Sträckan är inte lång, snart så kommer han. Och jag vill faktiskt vara med när han kommer. Jag vill möta honom. Jag tänker inte stanna här i jämmerdalen. Livet är tragiskt utan himlen. Livet blir innehållsrikt och harmoniskt om himlen inte är därborta, men härinne i mitt bröst!

inte längre är så irriterande? Det absolut säkraste sättet att åstadkomma ett sådant resultat är att välja fel umgänge. Vi ska inte för ett ögonblick inbilla oss att alla i vår bekantskapskrets är måna om att vi förnyas i vår tro på Jesus. Att de människor som uttrycker sympatier eller på annat sätt vill dela vår vänskap kommer att inspirera oss till förnyelse. De flesta i vår umgängeskrets kommer att åstadkomma diametralt motsatt resultat. Vart vi än går, är det sällan man går hem med känslan av att ha upplevt underbar förnyelse och frimodig beaktelse att Jesus kommer snart!

Vi kan bli såna där små trevliga sällskapskristna som kan vara med precis överallt och mår lika bra var som helst.

Men en kristen är ingen sällskapsmänniska om han är ett maranatavittne och söker sitt umgänge med omsorg. Han går inte vart som helst, umgås inte med vem som helst. Varför? Han har något värdefullt, som han inte vill förlora eller skada.

Umgås med ljumma, och du är snart ljum. Umgås med tröga och du är snart trög. Umgås med brinnande, och du är snart brinnande! Det är influenserna. Helt naturligt. Vi kommer att förmedla det vi bär inom oss.

Samtalen handlar oftast om kläderna, arbetet, semestern, sjukdomarna och skatterna. Vi ältar och ältar alltsammans detta, precis som andra människor. Det tar vår uppmärksamhet, därför att vi har reserverat en tid där vi säger att vi ska tjäna Gud. Det är i bästa fall söndag klockan 11.00 och kanske någon gång

i veckan. Det här är en parodi! Sant maranataliv är något helt annat.

Och det är detta jag efterlyser.

Vad skulle vi tala om? Jo om Jesu tillkommelse, men inte försöka mana fram en känsla. Det är fråga om våra upplevelser av honom som har bidragit till att han har kommit närmre och vi har kommit närmre honom. När hade du ett sådant maranatasamtal sist? Det handlar ju om att vittna om Herren Jesus Kristus och uppmuntra varandra.

Tiden är kort. Sträckan är inte lång, snart så kommer han. Och jag vill faktiskt vara med när han kommer. Jag vill möta honom. Jag tänker inte stanna här i jämmerdalen. Livet är tragiskt utan himlen. Livet blir innehållsrikt och harmoniskt om himlen inte är därborta, men härinne i mitt bröst! Maranata blir en bärande kraft; inte en doktrin som jag måste kämpa för. Om maranata är en funktion och ett liv, då blir det spännande! Det är inget man då gömmer under skäppan för att slippa smäleken och smädelserna. Då upplever man det som en ynnest att få vara utanför lägret och bära hans smälek. Då har man inga återtågsplaner i reserv för alla eventualiteters skull. Utanför lägret för att bära hans smälek.

Inbilla dig inte att det finns möjlighet att vidga kontaktnätet och etablera kon-

takter för att bli assimilerad, erkänd. Så har man gjort i alla tider. Nu ser vi resultatet av en hudlös kristenhet. Utan profil, utan ett budskap. När de etablerade kristna framträder, är det ett jamseri utan besked, utan klarhet. Men maranatabudskapet är kristallklart. Det är irriterande och genomskärande. Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom! Gå ut! Förbered dig för hans möte!

Det förefaller som människorna trodde att den här isoleringen är ett självändamål. Det är det ju inte. Det är en gudomlig kallelse. Det finns hundratusentals kristna bekännare som inte över huvud taget vågar nämna Jesu tillkommelse. Om det nu är på det sättet att lejonparten av kristna bekännare underlåter att göra det som är deras egentliga och viktigaste uppgift, vore det förfärligt om den lilla maranatagruppen skulle somna in i samma passivitet. Att vi står, att vi kämpar, att vi lider, att vi gråter, att vi ropar - det beror inte på någon självtillräcklighet. Vi gör inte den jä-

ungefär som de homosexuella gör när de vill tvinga samhället till eftergifter och få gehör för sina perversa krav - vi är många. Men det är ungefär samma taktik som man använder i kristenheten. Vi är så pass många nu, så vi måste få mera subventioner. Vi är så många nu, så vi måste få mera inflytande. Vi är så många nu, så vi måste ha rätt till... - och så åberopar man de rättigheter som detta möjligen kan innebära. Och det får man ju göra.

Vad skulle det innebära om maranatafolket skulle tystna? Det som är viktigt för oss är inte att vi hittar en nisch där vi kan känna oss trygga och säkra. Utan det är att vi i tiden, mot alla odds, mot opinioner och religiösa eller andra intressen, kan proklamera att Jesus kommer.

Vad vi behöver är inte berusning, det är nykterhet, så att vi kan bedja. Att vi blir så välorienterade med avseende på fiendens taktik i tiden att vi kan bedja

och möta fienden där han verkligen är, på det plan där han rör sig med de vapen som är tillräckligt kraftiga för att besegra honom.

Det är inte rop, det är inte handklappning, det är inte rytmer som driver bort fienden, utan något helt annat. Det är detta som ska synliggöras i församlingen.

Sist och slutligen: sök dig vänner som hjälper dig in i bönelivet. Sök dig vänner som inte pratar bort din tid med strunt. Sök dig vänner som har annat att tänka

på än de existensiella problemen. Sök dig vänner, vars maranatarop inte bara är ett läte, men en ton, en grundton. Sök dig vänner och umgänge med människor som söker det som är där ovan. Är ni inte mer än en eller två, så räkna med att det är till just denna minoritet Herren har sagt att varest två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland eder. Sök dig dit där Jesus är centrum - inte intressena, inte verksamheten. Den är viktig, men det är Herren Jesus Kristus det gäller, och gemenskapen med honom. Amen. ■

Verklig eller spelad...

Forts. fr. sid. 3

inlindat och anpassat språk än vad katolsk media gör. Skådespelaren som hyllas uttrycker stolt sin katolska tillhörighet och oerhörda känsla över att gång på gång få bli upphängd på korset, föreställande Kristus. Scenen påminner mycket om den våg av korsfästelser vi alltmer vänjer oss att beskåda från Spanien och andra katolska länder, där man genom späkning och själv-sökta martyrier invaggas i tron att komma närmare Gud.

EVANGELIUM ÄR GUDS Ord, vilket i sig är levande, kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd. Det förmår att frälsa, utan att vi fördenskull ska hjälpa Gud på traven genom att med modern teknik och professionalism försöka göra budskapet mer attraktivt. Jesus belyste vid ett tillfälle problematiken med människans ständiga sökande efter sensationer genom att berätta om en rik man och en fattig Lasarus.

Den rike mannen plågades svårt i dödsriket samtidigt som han på den andra sidan av det befästa svalget kunde se hur Lasarus ömt vårdades i Abrahams sköte. Han bad fader Abraham om att sända Lasarus tillbaka till livet för att varna hans fem bröder. En sådan sensationell händelse skulle helt säkert få bröderna att inse omvändelsens nödvändighet, men Abraham förklarade att de har Moses och profeterna och om de inte lyssnar därtill finns det ingen sensation som kan övertyga dem.

Det är inte upplevelser eller sensationer som frälser oss utan Guds rättfärdighet. Genom tro på Herren Jesus Kristus så blir man frälst. Karismatiskt känslösamma utlevelser à la Gibson och den helige Andes verk är två vitt skilda saker. Den förra dunklar evangeliets sanna ljus, den senare ger tydlighet om Ordets frigörande sanningar. Den förra leder in i religiös helgondyrkan, den senare vittnar om det levande hoppet, att Jesus kommer snart, för att hemförlova sin församling till de himmelska boningarna. ■

*Att vi står, att vi
kämpar, att vi lider, att vi
gråter, att vi ropar - det beror inte
på någon självtillräcklighet. Vi gör
inte den jämförelsen att vi på
något vis skulle vara bättre än
någon annan. Vi är så eländiga att
vi kan inte leva utan hoppet
om Jesu tillkommelse.*

förelsen att vi på något vis skulle vara bättre än någon annan. Vi är så eländiga att vi kan inte leva utan hoppet om Jesu tillkommelse.

Det är ena sidan av saken. Den andra är att vi skulle inte kunna fungera över huvud taget om vi inte visste, håller före och ständigt förnyas i detta att Jesus kommer tillbaka. Vi är heller ingen liten minoritet som man kan skicka hit eller dit. Jag är i majoritet om jag är med Herren! Där ligger hemligheten. Vi vägrar gå in med statistik och visa att vi är många,

Vad är MISSION idag?

Text: Stina Fridolfsson

Behövs inte längre evangeliska missionärer, som förkunnar pånyttfödelse, dop i vatten och ande, lärjungaskap och Jesu tillkommelse? Vill vi stanna kvar i en förljugen världskyrka, där de varnande signalerna tystnat, och Jesus anses likvärdig Maria, Muhammed och Buddha?

En människa som mött Jesus till frälsning, är ett vittne - ett uppståndelsevittne, en missionär. En församling av på Jesus Kristus troende, är en missionerande församling.

-Vi för vår del kan inte tåga med vad vi har sett och hört, sa Petrus och Johannes, när det stora religiösa rådet försökte hota dem till tystnad. Och sitt första brev inleder Johannes med att försäkra:

-Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall ha gemenskap med oss.

Ivern att bära ut evangelium, det glada budskapet om frälsning i Jesus Kristus, är själva livsnerven och kännetecknet på andligt liv i individ och församling. En levande kristen längtar efter den slutliga förlossningen till sitt eviga hem. En kristen vill tjäna Jesus och påskynda hans dag för att snart få flytta hem från denna prisgivna jord och evigt få vara hos Herren.

När Gud tog ut ett egendomsfolk, var det för att i och genom detta folk uppenbara sig. Hur många underbara bilder har vi inte i Gamla Testamentet, skuggornas förbund, där vi får ana något av Guds mångsidiga karaktär och hur han i ofattbar kärlek gav sig själv som försoningsoffer för ett fallet människosläkte. Allt ifrån Abel, Noa,

-Vi för vår del kan inte tåga med vad vi har sett och hört, sa Petrus och Johannes, när det stora religiösa rådet försökte hota dem till tystnad.

Abraham, Isak, Jakob, Josef... osv. Personlighet efter personlighet, händelse efter händelse, skildrar Guds nåd och frälsningsplan.

Vi ser vilken kamp det ständigt varit att bevara Guds egendomsfolks integritet. Hur Gud sände straffdomar när folket började dyrka avgudar, och vilka smärtsamma uppgörelser det blev när folket skulle renas från avguderier och blandning med de främmande folken.

Det var angeläget att Guds egendoms-

folk som hade barnskapet, härligheten, lagen, tempelgudstjänsten och löftena levde avskilt för sitt stora uppdrag: att föda Messias till världen.

Då Jesus Kristus blev människa, inbröt en ny tid. Nu handlade det inte längre om skuggor och förebilder. Verkligheten själv hade kommit. I honom finns vishetens och kunskapens alla skatter gömda. I honom bor gudomens hela fullhet i lekamlig gestalt, så mäktigt skildrad av aposteln Paulus i Kolosserbrevet.

En samaritisk kvinna fick uppleva livsförvandling och upprättelse genom ett samtal med denne märklige profet, som inte bara bröt mot judiska folkets helighetsregler så att han tog vägen genom det halvhedniska Samarien, men också gav sig i samspråk med en kvinna, ja, rent av bad henne om vatten. Han deklarerar i triumf för henne att nu var det inte längre fråga om ceremonier och riter på speciella platser. Det behövdes inte något särskilt sätt att fira gudstjänst på, det som hittills utestängt alla utom förbundsfolket. Nu erbjöds ett levande vatten, som blev till en flödande källa i var och en som med hunger och törst efter andliga realiteter vände sig till Frälsaren Jesus Kristus.

Den syndfulla, betryckta kvinnan, förvandlades till en missionär som sprang in i staden och ropade ut sitt vittnesbörd om den man hon träffat.

Många gick då ut till Jesus för hennes ords skull, många kom till tro på honom. (Joh. 4)

Längre fram i Johannes evangelium läser vi om hur Jesus, när judarna samlats till den stora lövhyddohögtiden på den sista, förnämsta dagen stod och ropade:

-Om någon törstar, så kom till mig och drick! Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Skriften säger.

Då uppstod delade meningar bland folket. Ett så kontroversiellt uttalande, som sätter alla religiösa traditioner på

-Jesus kom med en helt ny dimension. Han utlovade ett inre liv, som gjorde alla ceremonier och speciella gudstjänstplatser överflödiga.

huvudet, kan inte ge annat resultat.

Jesus kom med en helt ny dimension. Han utlovade ett inre liv, som gjorde alla ceremonier och speciella gudstjänstplatser överflödiga. Han var uppfyllelsen av de löften som förmedlades genom profeterna. Jeremia och Hesekiel talar om att Gud skulle lägga lagen i sitt folks inre och skriva den i deras hjärtan. Guds barn skulle bli ett konungsligt prästerskap av förstfödda söner och döttrar. Ingen prelat skulle längre kunna sko sig på människans längtan efter frid och salighet.

Jesus undervisade sina lärjungar om att de skulle leva som bröder, och att den som ville bli störst, skulle ödmjukt tjäna sina syskon. Han gisslade fariséernas lagiskhet, girighet och självgodhet. Han anvisade en helt annan väg för den som vill ärva det eviga livet: Sälja allt, ge åt de fattiga och bli en Jesu lärjunge. Han lärde sina efterföljare att med hela sin livsstil vara ett Maranatarop och leva för det tillkommande riket och manade dem att avstå från jagande efter jordiska rikedomar; dessa törnen som förkväver den goda

säden; gudsordet. Så skulle de vinna himmelska skatter. Han sände ut lärjungarna att predika evangelium. Enkelt klädda, utan hörntofsar och andra attribut som de lagkloka och skriftlärde var så måna om att visa upp. Men med den andliga utrustning och auktoritet, som det personliga umgänget med Mästaren försett dem med. De botade sjuka och drev ut onda andar. De var budskapet, förkroppsligat.

Till en början var uppdraget begränsat till de områden som Jesus själv skulle besöka medan han i fysisk skepnad verkade på jorden; alltså Israel. Men när han fullbordat försoningsverket och i förhålligad gestalt skulle lyftas upp till Faderns högra sida i höjden, gav han lärjungarna ytterligare en missionsbefallning; där alla begränsningar som hittills funnits togs bort:

Gån ut i hela världen....

Varje bibelläsare känner till hur Herren sedan uppenbarade sig för Petrus, så att han skulle övervinna den tvekan som fortfarande fanns kvar i hans judiska sinne att predika för hedningar, och också hur lärjungen Filippus blev sänd att undervisa och döpa den etiopiske hovmannen. I

-I Apostlagärningarna läser vi om hur evangelium, främst genom förföljelse, fördes vidare.

Apostlagärningarna läser vi om hur evangelium, främst genom förföljelse, fördes vidare.

När vi nu, det tjugoförsta århundradet efter Kristus, har oerhörda tekniska möjligheter att nå alla folk med evangelium, har plötsligt uppstått ett helt annat slags hinder.

På grund av den tekniska utvecklingen och globaliseringen kan människor i hela världen få kontakt med varandra dagligen genom olika media och kommunikationer. De gränser Gud satt upp mellan folken har blivit

diffusa. Det blir allt svårare identifiera sig med ett speciellt folk och en speciell religion, än om krig och etniska utrensningar paradoxalt nog blir allt vanligare och blodigare.

"We are the world" - vi små människokryp på planeten jorden; med samma

-Behövs inte längre evangeliska missionärer, som förkunnar pånyttfödelse, dop i vatten och ande, lärjungaskap och Jesu tillkommelse?

ursprung har ju skapats av samme Gud eller kommit från samma molekyler - vad vi nu föredrar tro på. Och har vi olika uppfattningar och läror, är det viktigare att vi upplever gemenskap än att irritera varandra med att hävda någon speciell doktrin, menar många religiösa ledare. Så formas vår tids religion av världskyrkan. Och då är det inte lätt att bli motiverad för mission.

Exempelvis kan nämnas den kände världsevangelisten Billy Graham, som förr i sina kampanjer alltid inbjöd människor att komma fram till förbön, och uppleva frälsning i Jesus Kristus. Under senare år har han öppnat dörrar för ekumenik även med profiler som representerar andra religioner. Han menar numera att det finns andra vägar till Gud än genom Jesu försoning. Det framgår klart i hans självbiografi. Den "utveckling" han genomgått, är beklämmande, som så många andras.

Var det någon som kunde tro att avfallet skulle gå så långt, att man i kyrkor med kristen beaktelse, ja, rent av kyrkor med namnet "Filadelfia" och "Smyrna" har gemensam gudstjänst med avgudadyrkande och spiritistiska katoliker, hinduer och buddister? Att man låter politiska ledare, ogudaktiga författare och andra profana kulturpersonligheter uppträda på plattformen, applåderade och hedrade av församlingen? Och hänfört bejalar, ekonomiskt stöder och även försöker tjäna på underhållningsindustrin, som

profiterar på Kristuspresentationer som den blasfemiska musikalerna Jesus Christ Superstar och även den just nu så populära Jesusfilmen av Mel Gibson?

I den kristna pressen, där Nya Dagen är trendskapande, förekommer allt oftare reportage och intervjuer med kändisar av olika slag. Där får de berätta om sin tro och sitt liv. Ofta litet ockult, new-agebetonat. De berättar om sin framgång, sin livsstil, och ger säkert många impulser främst åt unga människor, när de talar om hur de vinner sina segrar och lyckas med självförverkligande. De tackar Gud, sin lyckliga stjärna eller ödet som ser till att de fått det så bra.

I detta nummer av tidningen Maranata, medverkar, som så ofta förr, missionär Stig Andreasson med en artikel där han i vända ropar ut sina varningar mot katolska villfarelser. Han har i över femtio år tjänat som missionär i Frankrike tillsammans med hustrun Åse. Som utsänd av Helgelseförbundet, var han flitig medarbetare i deras organ Trons Segrar. I ekumeniskt samgående bildades Nybygget, och Trons Segrar gick in som del i magasinet Petrus. Där finns inte plats för frankrikemissionärens artiklar och reportage.

Stig och Åse fortsätter även efter pensionering sin tjänst i Frankrike. De kämpande evangeliska kristna i Frankrike, som oftast nedvärderas som "sektarister", är tacksamma för undervisning och uppmuntran. De behöver allt stöd för att bevara friheten i Kristus, trots katolskt förtryck och försåtliga fällor som läggs ut från Taizé och andra karismatiska grupper. Men vågar i vår tid bejaka kallelsen att predika Kristi evangelium i EU:s katolska länder, där man inte kan få Sida-pengar och andra subventioner för sociala missionsinsatser.

Behövs inte längre evangeliska missionärer, som förkunnar pånyttfödelse, dop i vatten och ande, lärjungaskap och Jesu tillkommelse? I sitt andra brev skriver aposteln Petrus att vi ska leva heligt och gudfruktigt; vänta på Guds dag och påskynda dess ankomst. Längtar inte kristenheten längre efter Guds dag? Vill vi stanna kvar i en förljugen världskyrka, där de varnande signalerna tystnat, och Jesus anses likvärdig Maria, Muhammed och Budda?

Går det i vår tid använda begreppet HEDNAMMISSION? Vem är hedning?

Det blir alltmera tunnslätt med missionärer som vågar hävda att endast i namnet Jesus finns frälsning.

Utvecklingen går mot kaos och upplösning. Normlöshet och ogudaktighet. En fördärvad gudsbild och en pervers människosyn. Det unga släktet som växer upp, får ingen hjälp att förstå att Gud har en underbar plan med deras liv. Att Gud vill att alla ska bli frälsta, komma till kunskap om sanningen och fostras till gudsmänniskor. De uppeggas till revolt mot föräldrar och auktoriteter, mot sunda normer och goda seder. *Den sunda läran*, som vi fått genom Guds Ord och förkroppsligats i kämpande, kristna pionjärer och profeter, löses upp av svekfulla ledares maktlystnad, feghet och girighet i en kloak av ekumenik, där en global världskyrka tar form. En mäktig organisation i tiden, som inte kan erbjuda frälsning och hopp för evigheten. Där allt vad Jesus varnade för av klasskillnader, förtryck och egoism frodas. Ögonens begärelse, köttets begärelse, högfärd över detta livets goda. Det som gör att den uppståndne Frälsaren, det eviga hoppet, och himlen kommer på avstånd och förlorar attraktionskraft.

Den Kristus som Paulus så hängivet målade; Jesus Kristus och Honom såsom korsfäst, tonar bort i ett fjäskande Jesusmanifest där katolik och pingstvän etablerat religiös gemenskap och skaffar en inte föraktlig inkomst på publikationer som köps av människor som rastlöst söker något som är värt att tro på.

Paulus satsade hela sitt livskapital, outtröttligt predikande en korsfäst och uppståndne Kristus. Han försörjde genom eget arbete sig själv och medarbetarna. Han ville hellre dö än utnyttja någon förmån på grund av sitt andliga ämbete. Aposteln visste att segerlönen väntade. Han tog inte ut någon lön i tiden. Han sökte inte framgång och ära på jorden, utan såg fram emot den dag då Herren, den rättfärdige domaren, skulle ge rättfärdighetens segerkrans åt honom och alla som älskar Jesu tillkommelse. Det är denna förkunnelse i liv och lära som ger resultat för evigheten.

Maranata!

*Skall det bli några stjärnor i kronan jag får
då jag avlagt min jordiska skrud?
Skall jag möta med fröjd
på den himmelska höjd
på några själar jag vunnit för Gud? ■*

Fackavgifter bekostar sodomfestival

LO är huvudsponsor för den homosexuella rörelsens årliga Pride-demonstration i Stockholm 2004. Alla LO-anslutna blir därmed genom att erlägga sin fackliga avgift aktiva bidragsgivare med 300.000 kronor åt en tillställning som kommit att bli en av stadens i särklass största skamfläckar.

Årets demonstration välsignas även av Stockholms stifts biskop Caroline Krook som är annonserad invigningstalare. Temat är vigsel och kärlek - ord vars innebörd i dessa sammanhang helt förlorat sin ursprungliga betydelse och sitt rätta värde, på grund av den devalvering som RFSL i kopulation med regeringen åstadkommit. Det är inte för intet som Sverige bär en internationell prägel av att vara ett liberalt Sodom.

/BV

Äktenskapsbalken upplöses

Riksdagen klubbade nyligen igenom att regeringen skyndsamt lägger fram förslag till lag om ett nytt, civilrättsligt äktenskap som ska ersätta tidigare äktenskapsbalk. Förslaget innebär att inget av trossamfundens längre ska ha rätt att viga med civilrättslig följd påverkan. Äktenskapet mellan man och kvinna ska enligt samma förslag ersättas med ett könlöst s.k. äktenskap där enkönade förhållanden jämföras med dagens äktenskap.

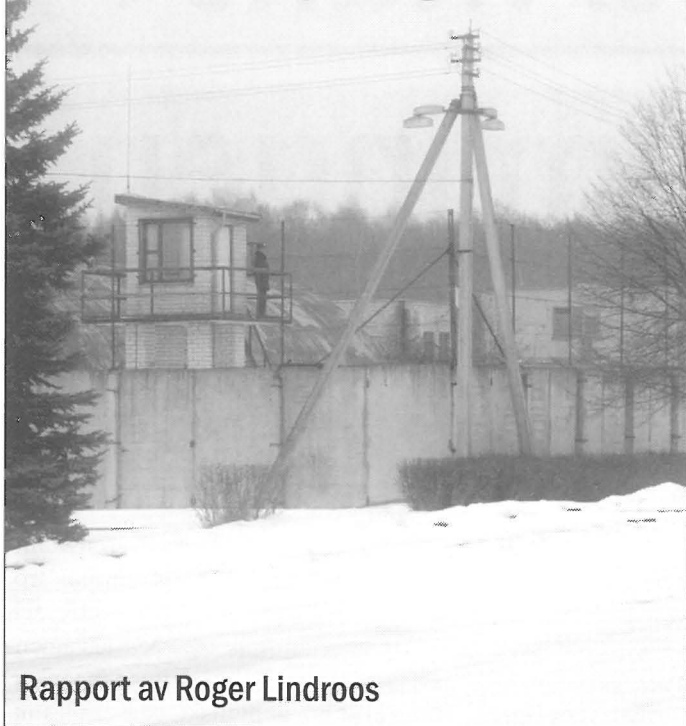
Under riksdagsdebattens gång varnades för stegen som så snabbt avlöser varandra. Exempelvis nämndes SSU, som arbetar för införandet av ett antalsneutralt äktenskap med tre eller flera partners.

Är det rätt att som medborgare i allmänhet och kristen i synnerhet, överhuvudtaget fortsätta med att låta sig fogas in i ett samhälle som maktfullkomligt driver igenom lagar där all bibelförankrad verksamhet stegvis kriminaliseras?

Genom dessa tecken i tiden förstår vi angelägenheten av att församlingen med förnyad styrka förkunnar Guds levande ord till frälsning. Alla typer av politiska aktiviteter blir i detta sammanhang skuggboxning. Församlingens levande hopp är att Jesus kommer.

/BV

Med evangelium in i Litauens fängelser...

Rapport av Roger Lindroos

Du som läser Maranata! har redan tagit del av rapporter från vårt arbete österut, som just nu är koncentrerat i det nya EU-landet Litauen. I förra numret berättade jag om våra besök i två fängelseläger i ett samhälle utanför Kaunas, där vi delade ut böcker som våra

litauiska bröder Igor och Ivar skrivit om sina frälsningsupplevelser. Nu har en ny upplaga av böckerna tryckts, eftersom de flesta redan blivit utdelade.

Emanuel, som även arbetat med att trycka böckerna, har rest till Klaipeda, för att vistas

med vännerna där under en period. Förhoppningsvis blir det fler besök i fängelserna. Igor har fått nya kontakter, bla med en som heter Michail, han sitter i ett fängelse i Vilnius. Våra förra besök har givit stor respons, det förstår vi genom brev som kommit till Bällsta Missionscenter. Artur, som sitter i ett av lägren, vittnar om hur han haft tillfälle att tala med vakter om frälsningen, och fått be med flera fångar. Några hade blivit förargade över att de inte hade kunnat vara med på mötet vi hade, men Artur lovade att nästa gång ska han se till att de också kan vara med. En som heter Darius skrev och berättade att han blivit frälst för tre år sedan, och nu blev uppmuntrad i sin tro. Han delade också med sig av sin nöd för sina medfångar.

Vi förstår att Gud gör saker i människors liv, och vi måste hjälpas åt att bedja om Hans ledning för fortsättningen. Första tiden i frihet är väldigt känslig för människor som suttit inlåsta flera år, och många ser ingen annan utväg än att återgå till kriminalitet och droger. Det är viktigt att

de som blir frälsta i fängelserna och sedan frigivs, har någonstans att ta vägen. Tänk om vi fick bjuda in människor in i en vardagsgemenskap, som församlingen ska vara, där Jesus är i centrum! Din medverkan i bön och offer är mycket värdefull, då det bereder möjlighet för oss att gå i av Gud förutberedda gärningar.

Vår fiende är vred när människor upplever frälsning, och ställer upp till strid med många medel, och ofta glömmer vi att det handlar om en strid på liv eller död för människor. Gör det till din hjärtesak att bedja för det som gäller vår uppgift i Litauen!

Jag vill passa på att nämna ett annat böneämne. Det gäller Malek och hans familj, som tillhör Uigurifolket. De var hos oss i Stockholm för ett par år sedan på flykt från hemlandet Kazakstan och blev senare utvisade från Norge där de sökt asyl. Igor har fått några livstecken sedan dess via e-brev, men det senaste brevet som kom var från sonen i familjen, som undrade om vi vet var deras pappa är någonstans. ■

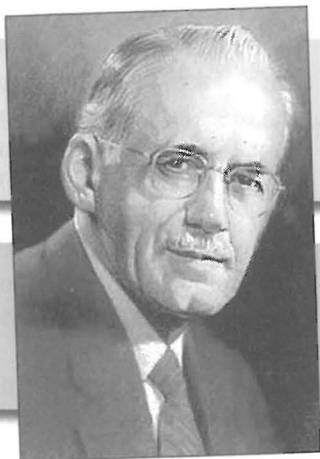
BED FÖR MISSIONSARBETET!

I detta nummer av tidningen Maranata! rapporterar vi från Maranataförsamlingens arbete i Dominikanska Republiken och Litauen. Det är arbeten i olika skeden och olika förutsättningar. Vi vill också nämna vännerna som arbetar i Tanzania och Rumänien, missionsfält som ligger oss varmt om hjärtana.

Men utan förbön och hjälp finns inga möjligheter alls att verka. Därför vädjar vi till våra läsare att nämna dessa missionsfält i bön.

Vill du också vara med att ekonomiskt stödja arbetet, är du välkommen att sätta in din gåva på Maranataförsamlingens postgiro. Skriv på pg-talongen vart du vill att pengarna ska gå.

Kristi makt i församlingen

Citat ur "Pärlor" av A. W. Tozer
Publiceras med tillstånd från KM-förlaget

Jesus Kristus har i dag nästan ingen makt alls bland de grupper som kallar sig kristna. Med dessa menar jag varken katoliker eller liberaler eller olika kvasikristna sekter. Vad jag menar är protestantiska församlingar i allmänhet, och då innefattar jag även dem som starkast bedyrar att de står i Jesu Kristi och hans apostlars andliga efterföljd - de evangeliska kristna.

Det är en av Nya testamentets grundläggande trossatser att människan Jesus efter sin uppståndelse förklarades av Gud som både Herre och Messias, och att han av Fadern gavs fullständigt herravälde över församlingen som är hans kropp. Hans är all makt i himlen och på jorden. Tids nog kommer han att bruka sin makt till fullo, men under denna period i historien tillåter han att hans makt trotsas och ignoreras av församlingen.

Den ställning som Kristus för närvarande har i de evangeliska församlingarna kan liknas vid den ställning som kungen i en inskränkt, konstitutionell monarki har. Kungen (som ibland avpersonaliseras genom uttrycket "kronan") är i ett sådant land inte mycket mer än en traditionell samlingspunkt, en trevlig symbol för enhet och plikttrohet i stil med flaggan eller nationalsången. Han blir prisad, hyllad, och uppburen, men han har ingen verklig makt. Formellt är han huvud över alla, men i varje krisläge är det någon annan som fattar besluten. Vid högtidliga tillfällen framträder han i sin kungliga utstyrsel och håller ett snällt, färglöst tal som landets verkliga regenter har lagt i hans mun. Allt är kanske bara

en oförarglig låtsaslek, men det har sina rötter i forntiden - det är ett stort nöje och ingen vill sluta med det.

Bland de evangeliska församlingarna är Kristus idag inte mycket mer än en älskad symbol. "högtlovat vare Jesu namn" är församlingens nationalsång, och korset är den officiella flaggan, men i församlingens gudstjänster och i medlemmarnas dagliga liv är det någon annan, inte Kristus som fattar besluten. Under lämpliga omständigheter kan man låta Kristus säga: "Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor" eller: "Känn ingen oro." Men när talet är slut, tar någon annan över. De som har den verkliga makten bestämmer inte bara församlingens etiska normer utan också vilka mål och metoder som ska användas för att uppnå dem. På grund av lång och minutiös organisation kan den yngste, nyutexaminerade pastor i dag ha mer verklig makt i en församling än vad Jesus Kristus har.

--- Jesu herravälde är inte heller bortglömt bland kristna, men det har förvisats till psalmboken där man bekvämt kan låta alla förpliktelser mot hans herravälde mynna ut i glödande, religiösa känslor. Eller om man undervisar om Jesu herravälde som en teori i klassrummet, tillämpas det sällan på vardagslivet. Att människan Kristus Jesus har fullkomlig makt över hela den kristna församlingen och över alla dess medlemmar i livets alla enskildheter, det betraktas helt enkelt inte längre som sant av det stora flertalet evangeliska kristna.

Vad vi gör är följande: vi betraktar vår

egen grupps tro som helt i överensstämmelse med Kristi och apostlarnas tro. Vår egen grupps lära och liv, etik och verksamhet jämföras med Nya testamentets kristendom. Allt vad gruppen tänker, säger eller gör är bibliskt, punkt och slut. Man tar för givet att det enda Herren förväntar sig av oss är att vi engagerar oss i gruppens verksamhet. Därmed håller vi Kristi bud.

För att slippa bli tvungna att antingen lyda eller förkasta Herrens uttryckliga befallningar i Nya testamentet, tar vi vår tillflykt till en liberal tolkning av dem. Det är inte bara katolska teologer som ägnar sig åt advokatyr. Vi evangeliska kristna vet också hur man bryter udden av lydnaden genom spetsfundiga, invecklade förklaringar. Dessa är skräddarsydda för köttet. De rättfärdigar olydnad uppmuntrar världslighet och gör Kristi ord verkningslösa. Kontentan av det hela är att Kristus helt enkelt inte kan ha menat vad han sade. Hans undervisning accepteras inte ens teoretiskt förrän den har mjukats upp genom tolkning.

--- Var finns den församlingsstyrelse som rådfrågar Herrens ord innan de fattar beslut i olika frågor? Kan den som har suttit med i en församlingsstyrelse lämpligen försöka påminna sig den eller de gånger då en styrelsemedlem läste högt ur bibeln för att klargöra en sak, eller då en ordförande föreslog att man skulle se efter vad Herren hade att säga dem i en viss fråga? Styrelsemöten inleds alltid med en formell bön eller en kort bönestund. Sedan tiger församlingens huvud respektfullt stilla medan de verk-

liga beslutsfattarna tar över. Kan den som förnekar detta lämpligen presentera bevis som vederlägger det? Jag för min del vill gärna höra dem.

Var finns den söndagsskolkommitté som går till Ordet för att få anvisningar? Tar inte medlemmarna alltid för givet att de redan vet vad de ska göra, och att det enda problemet är att hitta effektiva sätt att få det gjort? Planer, regler, "arbeten" och nya undervisningsmetoder slukar all deras tid och uppmärksamhet. De ber före mötet att Gud ska hjälpa dem att fullfölja deras planer. Tydligen har de aldrig ens tänkt på att Herren skulle kunna ha några instruktioner att ge dem.

Vem kan minnas när en sammanträdesledare hade med sig Bibeln och lade upp den på bordet i avsikt att använda den? Protokoll, stadgar, ordningsregler: ja. Herrens heliga bud: nej. Det råder en fullständig uppdelning mellan andaktsstunden och sammanträdet. Den förra har inget att göra med det senare.

Var finns den missionsstyrelse som verkligen försöker följa den vägledning som Herren ger oss i Ordet och genom Anden? Alla tror sig göra det, men vad de i verkligheten gör är att de förutsätter att deras mål är bibliska, och sedan ber de om hjälp att komma på olika sätt att nå dem. De ber kanske hela natten att Gud ska låta deras företag ha framgång, men de önskar att Jesus ska vara deras hjälpare, inte deras Herre. Man använder mänskliga medel för att nå vad man tror är gudomliga mål. Dessa övergår efter hand till fasta principer, och därefter har Herren ingenting att säga till om.

Var i vår gudstjänstförrättning står Jesu makt att finna? Sanningen är den att Herren i dag sällan bestämmer över en gudstjänst, och hans inflytande är mycket ringa. Vi sjunger och predikar om honom, men han får inte lägga sig i. Vi firar gudstjänst på vårt sätt, och det måste ju vara rätt eftersom vi alltid gjort så, och det har också andra församlingar inom vår gren av kristenheten gjort.

Var finns den kristna människa som när hon ställs inför ett moraliskt problem går direkt till bergspredikan eller andra nytestamentliga skriftställen för att få det definitiva svaret? Var finns den person som låter Jesu ord vara sista ordet i fråga om offrande, tionde, underhållning, af-färer och andra viktiga frågor.

--- Det finns många orsaker till att Herrens makt minskar i församlingarna. Jag ska bara nämna två.

Den ena är vanans, exemplets och traditionens makt inom de äldre religiösa grupperna. Dessa påverkar i likhet med tyngdkraften varje liten del av det religiösa bruket inom gruppen och utövar ett konstant tryck i en riktning. Den riktningen är naturligtvis mot anpassning till status quo. Det är inte Kristus utan sedvänjan som är herre i denna situation. Samma sak har (möjligen i något mindre omfattning) drabbat andra grupper som till exempel de karismatiska och fundamentalistiska rörelserna och de icke-samfundsbundna församlingar som

"Den ställning som Kristus för närvarande har... kan liknas vid den ställning som kungen i en inskränkt, konstitutionell monarki har.

Formellt är han huvud över alla, men i varje krisläge är det någon annan som fattar besluten. Vid högtidliga tillfällen framträder han i sin kungliga utstyrsel och håller ett snällt, färglöst tal som landets verkliga regenter lagt i hans mun..."

finns över hela den nordamerikanska kontinenten.

Den andra orsaken är intellektualismens förnyelse bland de evangeliska kristna. Om jag fattar saken rätt, handlar det inte i första hand om en längtan efter lärdom, utan om en önskan att ha rykte om sig att vara lärd. Därigenom hamnar goda människor som borde veta bättre i en situation där de samarbetar med fienden. Låt mig få förklara.

Vår evangeliska tro (som jag tror är Kristi och apostlarnas rätta tro) angrips nuförtiden från många olika håll. I västvärlden har fienden avsvurit sig våld. Han kommer inte längre emot oss med svärd och bål, utan nuförtiden kommer han leende med gåvor i handen. Han lyfter blicken mot himlen och lovar och svär att han också har våra fäders tro. Men hans egentliga syfte är att krossa denna tro eller åtminstone förändra den så till den grad att den inte längre är det övernaturliga fenomen som den var en gång. Han kommer i filosofins, psykologins eller antropologins namn och försöker med förnuftiga ord övertala oss att ompröva vår historiska ståndpunkt, att vara mindre sträng, mer tolerant, mer vidsynt.

Han talar skolvärldens heliga jargong, och många av våra halvtbildade kristna ilar för att krypa i stoffet för honom. Han kastar akademiska betyg åt profeternas söner precis som Rockefeller brukade kasta mynt åt lantbefolkningens barn. De evangeliska kristna, som med viss rätt har anklagats för att sakna riktig lärdom, griper nu efter dessa statussymboler med strålände blick, och när de får tag i dem tror de knappt sina ögon. De går omkring i ett tillstånd av hänryckning och otro, ungefär som solisten i den lilla kyrkokören skulle göra om hon blev inbjuden att sjunga vid operan i Milano.

För en sann kristen måste prøvostenen på det religiösa livets sundhet och egentliga värde vara vilken plats Herren har i det. Är han Herre eller symbol? Leder han projektet eller är han bara en i mängden? Bestämmer han saker och ting eller hjälper han bara till att utföra andras planer? All kristen verksamhet, från en enskild kristens enklaste handling till ett helt samfunds tunga och dyra verksamhet, kan provas genom svaret på frågan: Är Jesus Kristus Herre i detta? Huruvida vårt arbete ska visa sig bestå av trä, gräs och halm eller av guld, silver och ädelstenar på domens dag beror på vad vi svarar på den frågan. ■

Artikelserie: Härlighetens Gud uppenbarar sig!

Skapelsen

Samvetet

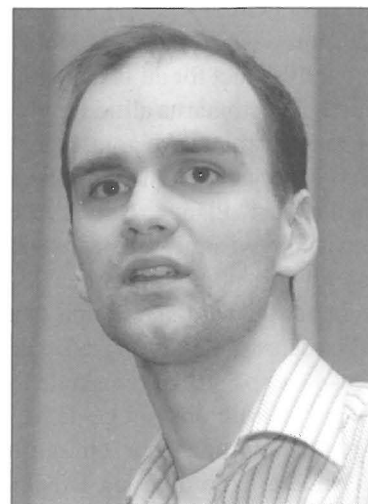
Israel

Lagen

Jesus Kristus

Församlingen

Det be- trodda folket

Text: Paulus Eliasson

Det kan med rätta anses förmätet att försöka säga något om Israels utkörelse som en uppenbarelse av Guds härlighet, när man i Romarbrevet möter en så suverän och gudainspirerad undervisning av aposteln i framför allt kapitel 2 och 9-11. Jag uppmanar min läsare att ingående studera dessa kapitel, så ska Herren uppenbara för dig sin underbara plan med Israel och judarna. Nedan vill jag bara kort försöka reflektera några tankar om Guds tanke med "barmhärtighetens kärll".

Frågeställningen som vi ställs inför när det gäller utväljelsen av Israel är för en bibelkännare kanske inte "när", "vem" eller "var" - ty Stefanus förklarar tydligt i sitt tal inför stora rådet:

-Bröder och fäder, lyssna på mig. Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham i Mesopotamien, innan denne bosatte sig i Haran, och sade till honom: Lämna ditt land och din släkt och gå till det land som jag skall visa dig. (Apg. 7:2-3)

Av kaldeern Abram eller Abraham bestämde Gud att göra ett folk, talrikt som sanden på stranden och stjärnorna på himmelen. Herren presenterade sig för Abraham som "El Shaddai" - Gud den Allsmäktige, knöt löften och gjorde eder till sin tjänare, för att Abraham genom tron redan här på jorden skulle äga det utlovade, som Hebreerbrevet säger.

Men en problematik som vi snart finner, är frågan "varför". Varför utväljer Gud ett folk? Och varför just Israel? Att utväljelsen är av nåd, och inte förtjänst, förstår vi tydligt. Guds handlande med människan bygger alltid på nåd.

-Det var inte för att ni var större än alla andra folk som HERREN fäste sig vid er och utvalde er, ni var tvärtom mindre än alla andra folk. (5 Mos 7:7)

Men varför just Israel? Aposteln Pau-

**-Det var inte
för att ni var
större än alla
andra folk som
HERREN fäste
sig vid er och
utvalde er, ni
var tvärtom
mindre än alla
andra folk.**

lus söker förklara detta när han använder sig av bilden av judarna och hedningarna som två olika kärll. Ett till hedersamt bruk; Israel. Ett till mindre hedersamt bruk; hedningarna. Han kallar dem också

"vredens kärll" och "barmhärtighetens kärll". (Rom 9:22)

Egentligen var hela mänskligheten ett "vredens kärll". Redan två gånger innan utväljelsen av Abram hade Gud fått ingripa i historien för att förhindra människans ondska att växa till sig. Trots att man fått kunskap om Gud, aktade man den för intet, som vi konstaterat i tidigare artiklar. Men så väljer Gud ett kärll - inte bättre än andra - för att i detta kärll "hålla i" all sin härlighet, alla sina löften, lagen, profeterna...

-Vilket företräde har då judarna, eller vilken nytta har de av omskärelsen? Ett stort företräde på allt sätt. Först och främst att Guds ord har anförtratts åt dem. (Rom 3:1-2)

-De är israeliter, de har barnskapet och härligheten, förbunden och lagen, tempelgudstjänsten och löfena. De har fäderna, och från dem har Kristus kommit som människa, han som är över allting, Gud, prisad i evighet, amen. (Rom 9:4-5)

Det största företrädet Israels folk har gentemot andra folk är, förutom att Kristus kom till dem som människa naturligtvis, att lagen anförtröddes dem. Vad gäller denna underbara sanning, ska jag försöka utveckla mig något i nästa artikel i denna serie. Men vi konstaterar att det var ett led i detta att uppenbara Gud för människan.

Gud tog också upp Israel som sina barn. Den faderliga omsorgen uppenbaras, och kung David ropar till Herren: "Du är min fader, min Gud och min

frälsnings klippa!" (Ps. 89:27)

När Mose står inför Gud, med ett liv slaget i spillror för folkets orättfärdighets skull, ropar han till Gud om nåd. Att Gud ska gå med dem in i landet. Men inte på vilka premisser som helst - utan först säger han: "Låt mig få se din härlighet!" (2 Mos 33:18) Och Herren uppenbarar sin härlighet. Inte bara för honom, men senare säger han också: "För hela folket vill jag bevisa mig härlig" (3 Mos 10:3) Israel har härligheten.

Gud knöt trofasta förbund - inte bara med Abraham, men med hans söner Isak och Jakob. Och också det underbaraste av dem alla, menar jag: förbundet med David. Det knöts när David i sin iver för Herrens sak, frågade profeten Natan om det var Herrens vilja att han skulle bygga Honom ett tempel, ett hus. Under natten får profeten svaret:

-Så säger HERREN: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har inte bott i något hus från den dag då jag förde Israels barn

**Kärlet var
för bräckligt.
Innehållet var
perfekt, men
kärlet av ex-
akt samma
material som
"vredens kärl."
Allt läcker ut.**

upp ur Egypten, ända till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel.

-Nu förkunnar HERREN för dig att HERREN skall bygga ett hus åt dig." (2 Sam 7:5-6, 11)

Så typiskt vår Herre. Han ser vår bräcklighet, och gör istället något för oss. "Du säger att du vill bygga ett hus åt mig. Men jag vill bygga ett hus åt dig!" - Och i Kristus är detta förbund uppfyllt, ty han var den som upprättade Davids förfallna hydda (Amos 9:11)

I kärlet Israel håller Gud sina underbara förbund. Hela tiden handlar det om att Gud vill visa sig - uppenbara sig själv. Och vi kunde fortsätta. Tempelgudstjänsten, med sina perfekta förebilder för

himmelska ting, principer och lagar. Där har du Kristus och försoningen, härligheten och heligheten.

Gud knyter, förutom förbunden, sina trofasta löften till folket Israel. Han som säger och inte ångrar sig, har lovat landområden, folktillväxt och fred för folket Israel. Alla de löften som vi ser i Gamla testamentet är konkreta löften, som med precision kommer att gå i uppfyllelse. Ja, som *är* uppfyllda i Kristus.

-Ty alla Guds löften har i honom (Kristus) fått sitt ja. Därför får de också genom honom sitt amen, för att Gud skall bli ärad genom oss. (1 Kor 1:20)

Och därmed nämns också den sista och härligaste av alla uppenbarelsen: "Kristus såsom människa." Guds Son. Barnet som föddes av en jungfru. Han som kom till sitt eget folk. Det kan med sanning sägas som någon uttryckte det, och vilket jag återger fritt ur minnet: "Gud gav tio delar *lidande* över jorden. Nio åt Israel, en åt övriga jorden. Gud gav tio delar *härlighet* över jorden. Nio åt Israel, en åt övriga jorden."

Men vad blir resultatet av allt detta? Gud uppenbarar sig gång på gång. Barnskapet, lagen, profeterna, fäderna, löfena... Han fyller "barmhärtighetens kärl" med allt detta. Men kärlet är för bräckligt. Innehållet var perfekt, men kärlet av exakt samma material som "vredens kärl." Allt läcker ut.

-Hela dagen har jag räckt ut mina händer mot ett olydigt och trotsigt folk. (Rom 10:21)

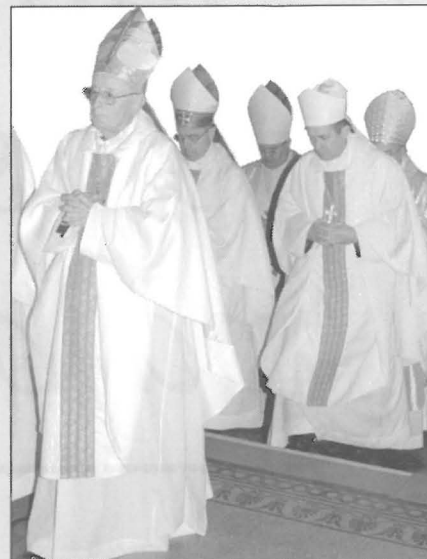
- Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. (Joh 1:11)

Oavsett vad vi upplever av Gud, hur nära vi kommer Gud, så är vi ändå syndare. Ingen finns som söker Gud, utan alla har de avfallit. Paulus beklagar att han måste anklaga både hedningar och judar att vara under syndens välde, trots att Herrens händer var utsträckta hela tiden.

Jag tror att det är detta Gud vill visa oss. Han väljer ett folk, för att genom det visa: "Det är omöjligt. Även om ni visste allt om Gud, och var helt överbevisade om hans existens, så är ni ändå syndare. Ni behöver alla Kristus."

Så pekar också Israel på Kristus. Och i Kristus innesluts barmhärtighetens kärl, och tillsammans med detta också vredens kärl - som Gud hade långmodighet med. Och då Kristus rymmer allt av Gud, och vi är inneslutna i Kristus, har vi också en säkerhet och trygghet om den kommande förlösningen. Tack Gud för det. ■

Katolicismen vinner mark

Katolska biskopar i procession mot nya mål...

Tio nya nationer blev medlemmar i EU den 1 maj i år. Av dessa länder är en övervägande del starka katolska fästen. Genom utökandet har EU:s redan stora katolska inflytande fått ny näring. Enbart Polen med 38 miljoner invånare har enligt statistiken 97 procent katoliker. I praktiken ger utvidgningen luft under vingarna åt den våg av anti-sektlagstiftning vi noterat främst i länder som Frankrike och Belgien. Sekt i sammanhanget uppges vara alla samfund och trosinriktningar som inte hör till den romerska katolska kyrkan eller vissa ortodoxa kyrkor.

Trots EU:s totalitära maktspråk och katolicismens starka inflytande väljer stora delar av svensk frikyrklighet att med öppna ögon låta sig tjusas av Rom. Konsekvenserna av närmandet visar sig påtagligt i en alltmer avtrubbad och sönderfallen pingströrelse. Även trosrörelsen har under senare år gjort en kovändning och likt Benny Hinn börjat flirta med skökan i Rom.

Stig-Erik Vestman medarbetare i Maranataförsamlingen i Stockholm, berättar om sin kamp och frälsning:

-Jag kunde inte fortsätta halta på båda sidor!

Intervju: Ulla Näsholm

Stig Eriks föräldrar är troende, men det hade blivit lite si och så med honom själv. Inför omgivningen höll han upp ett sken att allt var gott och väl. Idrotten tog upp mycket tid, men det var ändå musiken och videofilmer som blev det verkliga hindret för hans andliga liv. Han var tvungen att göra sig av med mycket av sina kassetter och skivor. "Man kan inte tjäna två her-rar", säger han.

Stig Erik Vestman är från Jakobstad i Finland. En pingstförsamling i stan var hans andliga hemvist. Där blev han frälst och tog del i gemenskapen under sina första ungdomsår.

Efterhand blev tiden för möten, bibelläsning och bön allt mindre. Andra intressen och vanor kom istället att alltmer ta upp tiden. När han var 20 år började han på ett jobb inom metallindustrin och där fick han ofrälsta kamrater och församlingslivet blev alltmer lidande. Istället för möten

blev det idrottsutövningar av olika slag. Firman hade mycket idrott; löpning och bollspel etc på programmet för sina anställda. Ofta var det amatörtävlingar på olika platser och Stig Erik var en ivrig deltagare.

Bibelläsning och bön kom i skymundan eller glömdes bort till förmån för aktiviteter och umgängesformer av annat slag. "Jag haltade på

båda sidor", säger han.

- Inte så att jag höll på med supande eller använde knark och så, men jag hörde liksom inte hemma varken i världen eller i församlingen. På det sättet kunde jag inte fortsätta, det förstod jag.

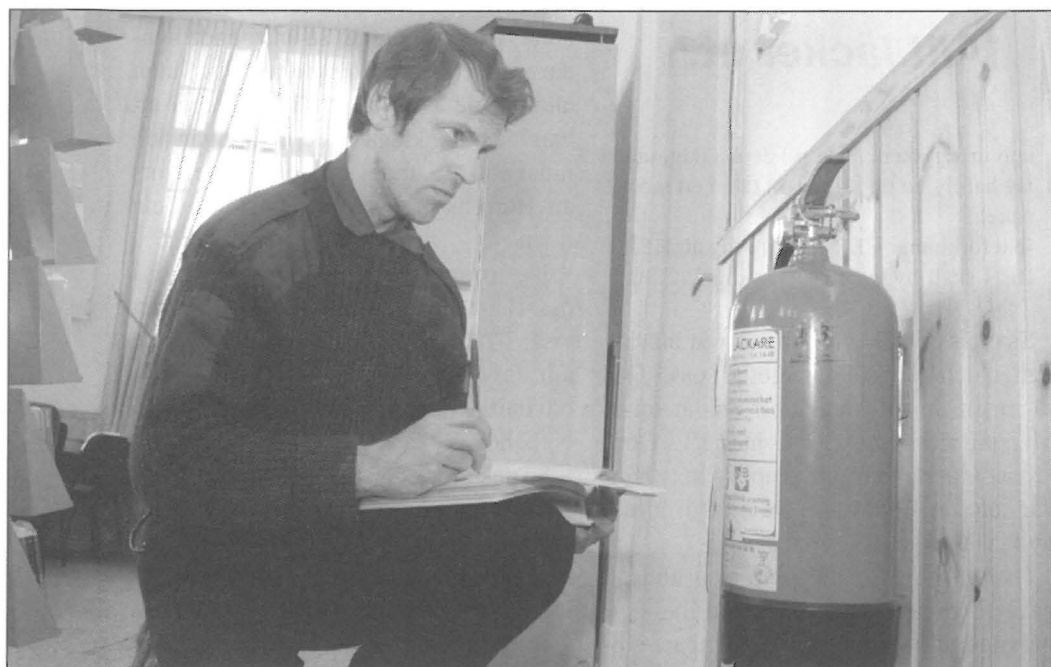
- All ledig tid gick till träning eller umgänge med arbetskamrater för planering av tävlingar etc. Jag måste helt enkelt trappa ner - jag

fick aldrig tid för församlingen, som jag höll på. Visst kan man motionera, men det hade fått alldeles för stora proportioner för mig.

Insikten om att något inte var bra hade kommit så småningom. Tanken att en förändring måste ske hade kommit genom tidningen Midnattsropet.

Stig Erik:

- Jag hade läst tidningen, (vi

Stig Erik har funnit sin plats bland syskonen på Bällsta MissionsCenter, där han bland annat sköter flera vaktmästarsysslor. Här kontrollerar han en av husets brandsläckare.

hade den hemma) och det jag mötte där fick mig att tänka om och fundera på om jag verkligen skulle leva som jag gjorde. - Speciellt kommer jag ihåg en artikel som handlade just om musik och det inflytande den får över oss.

- Jag hade mycket kassetter och skivor med musik av alla slag. Den fick för mycket makt över mig. Man kan inte tjäna två herrar, vilket jag tyckte att jag gjorde. Det som var ett hinder måste jag göra mig av med. Videofilmer, massor av musik på skivor och kassetter slängde jag bort eller brände upp alltsammans. Det blev mitt sätt att göra sig av med, avvisa det som var dåligt eller som blev mig till hinder.

- När allt kom omkring - musiken jag lyssnade på kom inte från Kristus - den förhärligade inte honom.

- Det var en kamp att komma fram till detta beslut, men jag var lättad när jag beslutat mig för att handla. Det är klart att vi har ju en daglig kamp att kämpa och det gäller för oss alla att hålla ut.

De som fick ett avgörande inflytande över hur han skulle handla också fortsättningsvis var egentligen några vänner som ofta åkte till Sverige och var med i konferenser i Stockholm. Genom tidningen kände Stig Erik till Marantaförsamlingen och dess arbete men hade aldrig varit där. Det blev en ändring på detta. Han berättar själv:

- 1997 följde jag med en bekant till sommarkonferensen på Bällsta. Jag var bara där ett veckoslut, men jag tyckte mycket om förkunnelsen först och främst, men också om sången och musiken.

- Följande år var jag med i hela konferensen. Det var

då jag gick runt och kollade och såg att det fanns en hel del jobb både inne och ute på Bällsta, som såg ut att behöva någon som gjorde det. Tänk om detta var något för mig?

- Jag bad Gud om vägledning hur jag skulle handla och det kändes som jag ville vara med i arbetet och tjäna Gud tillsammans med syskonen där. Så åkte jag tillbaka till Jakobstad. Jag hade blivit förnyad, trappade ner på idrottandet och gjort mig av med den musik som blev ett störande hinder för mig.

- Hemma i församlingen började jag ta de första stegen i det nya jag hade upplevt. Jag vittnade och sjöng i mötena och var ofta med i sång- och evangelisationsresor som församlingen anordnade.

-Efterhand kändes det som det arbete jag hade blev ett hinder för mig att tjäna Jesus. Jag jobbade tre-skift och ofta kunde jag inte vara med i församlingens möten som jag önskade. Ibland kände jag mig som en robot i mitt arbete, inte tänka alls. Bara stressa för att hålla ackordet uppe så att det inte skulle inverka på lönen - inte bara min egen utan för alla i skiftet.

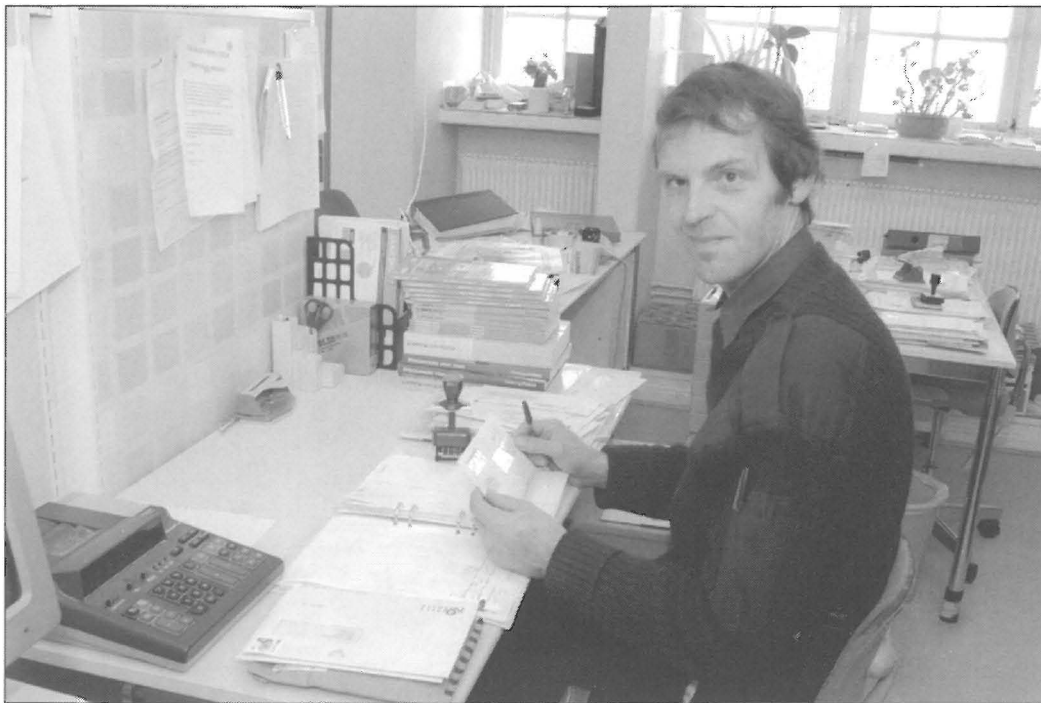
Ett nytt steg

Efter en del funderande om hur han bäst skulle tjäna Gud och vilket som skulle vara det rätta för honom, bestämde StigErik sig för att bryta upp från det liv han levde och göra något helt annat. För fem år sedan flyttade han till församlingen på Bällsta. Där finner han sig tillrätta med syskonen och med arbetet. Det är StigErik som sköter posthanteringen, att hämta, dela ut och skicka posten.

Så är han något av en vaktmästare, kollar att lampor är

Stig Erik på väg för att hämta posten.

Stig Erik skriver in dagens post på församlingens kontor. "Jag trivs med arbetet här på Bällsta, det är faktiskt en vila i att arbeta" säger han.

släckta och dörrar låsta på kvällarna och går flera ronder för att vaka över ordning och säkerhet.

Fortfarande är han noga med motion och att hålla sig i form. En orsak som bidrar starkt till detta är en sjukdom som gör att han far väl av att vistas ute i friska luften. Han har psoriasis (en hudsjukdom) och genom felbehandling eller, rättare sagt, genom ett misslyckat experiment, kom sjukdomen att förvärras. Genom att både jobba mycket ute och att motionera och springa i skog och mark

kan han under vissa perioder känna sig bättre och besvären minskar. Stig Erik fortsätter:

- Jag trivs med arbetet här på Bällsta, det är faktiskt en vila i att arbeta, kan jag säga. På grund av min sjukdom ska jag vara ute mycket, och en hel del av mina arbetsuppgifter är förlagda utomhus. Till exempel att hålla lite snyggt på gården och utanför de olika paviljongerna.

Det där med att vara ute och springa eller ge sig ut på långa fotvandringar fortsätter han ändå med och vid ett tillfälle fick han på ett särskilt

sätt vara med och gå Guds ärende. Han berättar:

- För ett par år sedan var jag ensam på en vandring nära Holmenkollen i Norge. Plötsligt kom en bil i vild fart på de smala vägarna. Bilen stannade alldeles invid ett stuga. Jag stod bara ett stycke därifrån.- Jag gick fram till bibeln. Motorn var på, och i bilen satt en ensam flicka. Hon verkade helt förtrivlad och jag försökte prata med henne. "Vad kan jag göra för dig", frågade jag. Inget svar. Jag frågade igen och hon verkade till slut höra

mig, men hon svarade inte, bara stirrade på mig.

- Jag ser att du har problem, men jag känner någon som kan hjälpa. Jesus vill hjälpa dig, ropa på honom.... Jag berättade om frälsningen i Jesus Kristus, att han bryr sig om och älskar varje människa.

- Hon väntade en stund, verkade ta sig samman. Till sist sa hon bara: TACK! och så körde hon vidare. Gud har omsorg om varje människa och där det finns någon som kan gå hans ärenden använder han den.

StigErik fick på ett underbart sätt komma till undsättning för en människa i nöd. Det finns alltid möjlighet att tjäna Gud - också under en ensam fortvandring kan man möta någon som behöver höra att Jesus bryr sig om alla människor och han kan hjälpa och frälsa.

Stig Erik tjänar med sång och vittnesbörd i mötena i församlingen. Det är inte bara i möten han sjunger - i de olika arbetsuppgifterna hör man honom ofta sjunga. Han avslutar nu med orden:

- Det är underbart att samlas till möten, lyssna till förmaningar och Ordets förkunnelse och veta att man har allt klart med Gud - att få vara frälst och tjäna Jesus idag! ■

Helgen eder

Hänryckningens tid är ej förbi
Vad månne detta betyda
Skall under vi åter få se -
då måste Guds Ord vi lyda.

Hans goda vilja blir då vår -
vi gör vad Han befallt
Om Jesu liv i ödmjukhet
i oss får ta gestalt.

Sök detta som där ovan är
Guds rike först! - så Ordet lär
Om helgad väg idag vi gå
skall morgondagen undren få.

-Ulla Johansson

Medicinsk mottagning i Najayo

Rapport av Stina Fridolfsson

Från Santo Domingo har Stina Fridolfsson sänt en angelägen hälsning med rapport inifrån den mycket tuffa fängelsemiljö där Comunidad Maranata regelbundet arbetar. Vi saxar:

Fängelsebesöket var oerhört givande. Efter mötet kröp jag tillsammans med församlingens läkare **Doris Diaz** upp till loftet bakom möteslokalen, där pastor **Juan** vakade över och ropade upp de sjuklingar han valt ut. Det var sagt fem, men det blev i alla fall åtta, för behoven är stora. Vi ska försöka utverka att fyra av dem hon undersökte får transporteras till sjukhus för röntgen och behandling som inte kan ges i fängelset.

Bl a var där en ung haitier, som kastades i fängelset för en vecka sedan, svårt miss-handlad av polisen. Han blöder fortfarande kraftigt i samband med avföring. En annan har svåra smärtor från någon ryggskada, kan inte böja sig. På läkarmottagningen i fängelset har han fått remiss att han måste röntgas, men får inte hjälp att komma till sjukhus! Tacksamheten var rörande. Vi hade med oss en del mediciner som Doris frimodigt hade stoppat

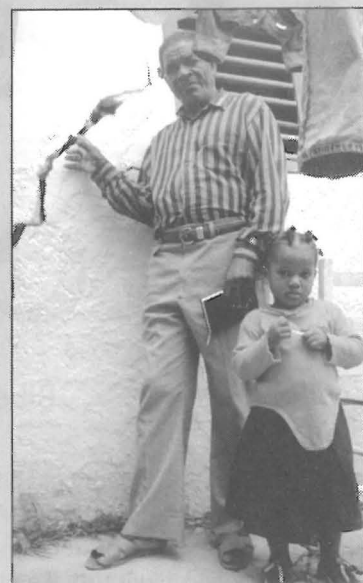
i sin väska. Antiparasitmedel, medicinska tvålar, antibiotika, ögondroppar, smärtstillande osv. Doris skrev recept och överlämnade till fångarna tillsammans med medicinerna, så de inte skulle få problem för innehavet. Juan, fängelseförsamlingens föreståndare, fick det som blev över, att dela ut vid behov. Vi hade köpt med tandborstar, tvål och tandkräm åt tio stycken, vilket Juan skulle dela ut åt de mest behövande. Han berättade att det finns dem som försöker skölja munnen med tvål, som inte haft tandborste på årtal. Man blir helt för-tvivlad.

Ska idag ringa advokaten jag lärde känna genom engagemanget för bulgariskan **Nadja**. Hon är med i något som heter "Patronato Carcel de Najayo Inc." ett socialt hjälparbete som tydligen tillsatts från Procuradorian. Hon kan möjligen medverka till att dessa sjuka fångar får adekvat hjälp. Det är ju fruktansvärt, helt skandalöst att sjuka fångar blir totalt nonchalerade. Inför valet går alla presidentkandidater ut med olika hjälpinsatser för fattiga, och har även lovat åtgärder i fängelserna. Så det är väl lämpligt att de nu visar vad löftena är värda! ■

Högst upp: Församlingen "Predikaren 4:14" håller möte i Najayofängelset i Dominikanska Republiken. Nyligen hade Comunidad Maranata möjlighet att ordna en medicinsk mottagning i fängelset, och vi hoppas att det ska bli fler tillfällen framöver. Nedan: Angel Santos tillsammans med en av sina döttrar framför det gamla, fallfärdiga huset.

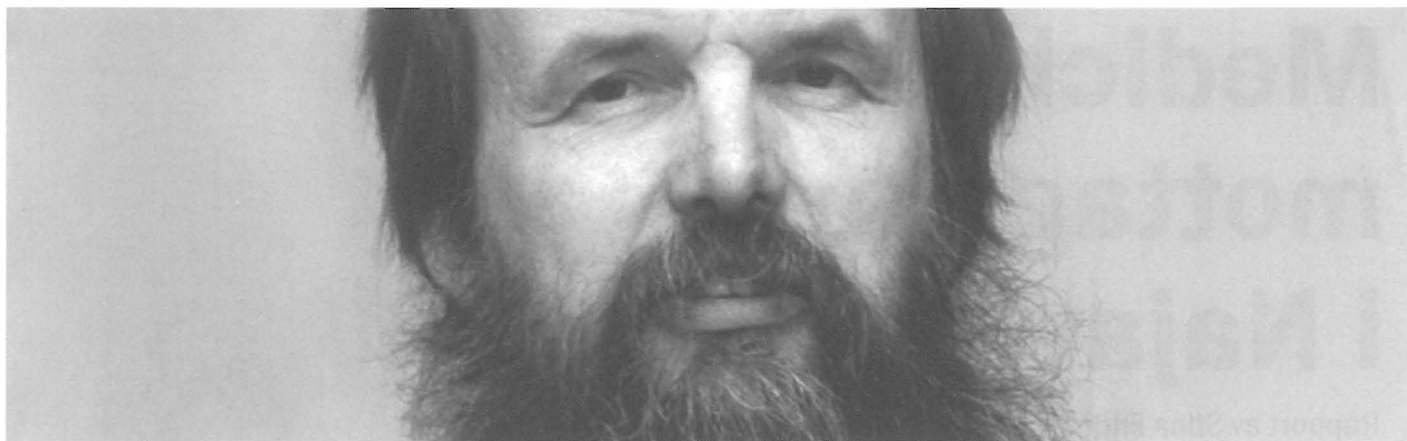
I förra numret rapporterade MARANATA! om hur vi med hjälp av vänner från Skudeneshavn i Norge och Sverige kunnat hjälpa en mycket fattig sjubarnsfamilj med att bygga ett nytt hus. Idag står huset färdigt och familjefadern **Angel Santos** har sänt ett brev som vi här förmedlar vidare till läsekretsen:

Med det här brevet vill vi uttrycka ett stort tack för all hjälp vår familj fått. Tack för att ni sände de unga missionärerna Paulus och Sebastian som fyllda av utgivande kärlek arbetat hårt och oavbrutet med husbygget. Deras insats gjorde att våra grannar kom till oss och sa att de i dem såg ett sant kristet vittnesbörd. Tack vare hjälpen från Comunidad Maranata har vår dröm om att få ett ordentligt hem kunnat förverkligas. Dessutom kan nu vår dotter Maria och hennes barn flytta in i det nya huset och inte längre behöva betala dyr hyra.

Vi vill uppmuntra er att fortsätta framåt i missionsarbetet med att hjälpa de behövande. På det sättet kan vi också vinna fler själar för himmelriket. Ett stort tack till hela församlingen, och ett stort tack till alla övriga syskon för att ni tänker på oss. Herren Jesu Kristi frid må ständigt vara med er alla.

Broder Angel, Santo Domingo

Hos Elisa var Herrens ord

Bibelstudium av Hans Lindelöw, Huskvarna våren 2003

Till Guds välgärningar hör vad han gjort i historien. Vi kan också tänka på det som skett ganska långt tillbaka i historien. Jag tänker säga några ord om Elisa. Det har att göra med att jag tycker jag kommit så nära profeten Elisa. Jag nästan satt tillsammans med profetlärjungarna som satt där framför honom. Jag hörde hans röst och lyssnade till hans undervisning. Vänta, för resten - hörde hans röst och lyssnade till hans undervisning - var han så särskilt talför, egentligen? Vem var det? Vad har Gud givit oss i profeten Elisa? Vi som tror på Jesus, har all anledning att berömma oss av profeten Elisa. Han är vår profet, vår broder, vår vän. Vi sitter tillsammans med honom. Jesus, har ordnat så att vi också kan komma under inflytande av den välsignelse som profeten Elisa representerar.

I 1 Kon 19 kan vi läsa om hur det gick till då han blev kallad. Det var i slutet av profeten Elias verksamhet. Det står så här från v 15:

-HERREN sade till honom: "Gå tillbaka igen och tag vägen till Damaskus öken och gå in och smörj Hasael till kung över Aram. Jehu, Nimsis son, skall du smörja till kung över Israel. Elisa, Safats son, från

Abel-Mehola skall du smörja till profet i ditt ställe. Och det skall bli så att den som kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda, och den som kommer undan Jehus svärd, honom skall Elisa döda. Jag har lämnat kvar i Israel sjutusen män som inte har böjt knä för Baal och som inte har givit honom hyllningskyss.

När Elia sedan gick därifrån, fann han Elisa, Safats son, som höll på att plöja. Tolv par oxar gick framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över honom. Då släppte han oxarna och skyndade efter Elia och sade: "Låt mig först få kyssa min far och min mor, så skall jag sedan följa dig." Han sade till honom: "Gå tillbaka igen. Du vet ju vad jag har gjort med dig." Då lämnade Elisa honom och gick tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras kött. Detta gav han åt folket, och de åt. Därefter stod han upp och följde Elia och blev hans tjänare."

Det började dra mot slutet. Elia hade några verksamhetsår kvar, men han fick uppdraget att smörja tre personer. Han smorde den ene till konung över Aram. Det var alltså en hedning han fick gå till och smörja. Ett tecken på att Gud ska så småningom också gå till hedningarna med evangelium om Guds rike.

Så fick han smörja en jude, en israelisk medborgare, till konung över Israel. Och så står det: "till profet i ditt ställe skall du smörja Elisa". Så skall ske, säger Gud vidare, "den som kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda". Otäcka ord. Döda. Men tänk på det här sättet: bokstaven dödar, men anden gör levande. Vi ska försöka tränga under ytan av den här texten. Den talar inte bara om det som en gång var i historien, om konungen. Det här talar om tre predikanter. Den ene predikanten har ett uppdrag från Gud. Men man kan säga att hans budskap har viss slagsida, en politisk belastning. Kanske rent av en aggressiv, militant belastning. Den andre predikanten har också denna belastning. Det finns en politisk tyngd i det han har att säga. Då kan budskapet inte bäras fram på det sätt som Guds ord ska bäras. Det ska bäras fram helst utan någon sådan tyngd av politisk eller världslig karaktär. Därför är det intressant som står, att den som kommer undan Jehus svärd, honom ska Elisa döda. Det vill säga, man kan komma undan ett svärd av den karaktär som den förste predikanten, Hasael hade. Hans budskap kanske kommer från Gud, det är väldigt allvarligt. Men det

har sin belastning. Man märker tydligt en politisk slagsida, det är av världslig karaktär.

När Jesus undervisar lärjungarna på Oljeberget säger han: detta evangelium om riket ska bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan skall änden komma. Evangelium om riket, säger han. Jag hör väldigt ofta hur det predikas fortfarande. Men jag hör inte evangelium om riket riktigt. Man predikar evangelium om Guds rike och världen. Mycket kommer från Gud, men allt kommer inte från Gud. Det heter: den som kommer undan Hasaels svärd, honom ska Jehu döda. Då kan man alltså komma undan. Men den som kommer undan Jehus svärd - man kan alltså komma undan Jehu också - honom ska Elisa döda. Och honom kommer ingen undan. Varför?

Det står om Elisa, om den tiden då det drog ihop sig till ett krigsföretag, då konungen i Juda tillsammans med konungen i Israel och konungen i Edom drog mot Moab. Efter sju dagar kom man ut i torra öknen och där hade dom inget vatten att dricka. Då började man tala med varandra. Josafat, konungen över Juda var ädel till sinnes. Han frågade: finns det ingen Herrens profet som vi kan vända oss till så vi kan höra hur det ska gå det här? Då visste man att det fanns möjlighet komma i kontakt med Elisa, Safats son. Åh, sa konungen, hos honom är Herrens Ord.

Därför kom ingen undan Elisa. Kunde man än komma undan en, kunde man än komma undan två, så kunde man inte komma undan honom. Han hade inget svärd i vanlig mening. Han hade Herrens Ord. Det står i Hebréerbrevet att Guds Ord är levande och kraftigt, och skarpare än något tveeggat svärd.

-Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det skiljer själ och ande, led och märg, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Inget skapat är dolt för honom, utan allt ligger naket och uppenbart för hans ögon. Och inför honom måste vi stå till svars. (Hebr. 4:12-13)

Varför kom ingen undan Elisa? Man kunde komma undan Hasaels svärd, man kunde komma undan Jehus svärd. Men ingen kom undan Elisas svärd. Därför att hans svärd var skarpare än alla andras. Varför? Därför att Guds Ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd. Så var det med

den budbäraren.

Varför handlar Gud på det här sättet? Att han gör en skarpare än någon annan. Att han ställer en främst. De andra har väl ett budskap, men det får så lätt slagsida. Människan är så svag. Människan försvarar så sällan rent gudomliga intressen. Det blir lätt så att hon helst försvarar sina egna, sitt eget, sitt folk, sin nation, sin organisation, sin kyrka, sitt samfund, sitt kollektiv. Och så får alltså det vi läser i Hebréerbrevet slagsida. Det tonar bort.

Vi läser om att Elia träffade Elisa, Safats son, som höll på att plöja. Tolv

Vi som tror på Jesus, har all anledning att berömma oss av profeten Elisa. Han är vår profet, vår broder, vår vän. Vi sitter tillsammans med honom. Jesus, har ordnat så att vi också kan komma under inflytande av den välsignelse som profeten Elisa representerar.

par oxar gick framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över honom.

När Gud handlar, när han sänder sitt bud, så kommer han till den han söker. Tolv par oxar är bilden på det som kallas för kyrka. Vi har tolv par oxar - vi har alla tolv apostlarna. Vi har alla tolv patriarkerna, och vi går där och plöjer med dem. Visst är det så. Vi har allt - tolv apostlar!

I 1 Kor 9 läser vi: "Du skall icke

binda munnen till för oxen som tröskar. Männe det är om oxarna Gud har sådan omsorg?". Han går och plöjer den religiösa organisationen som hävdar: vi har allt! Men den här arbetaren var litet annorlunda sinnad. När kallelsen mötte honom reagerade han inte som vanligt är. Det står så här: "då släppte han oxarna och skyndade efter Elia". En levande, konkret gestalt hade kommit och ställde allt på huvudet. Då släppte han oxarna - alla oxarna! Då reagerade han inte som man brukar göra.

Det fanns en som hade fem par oxar - inte tolv, men fem par, och han ville inte släppa dem. Elisa hade i alla fall tolv par. Lika många som Jesu apostlar. Lika många som Israels söner, patriarkerna som Israels folk hade. Hela vår lära - allt. Han släppte alltsammans.

Nu ska vi gå till Jesus, Lukas 14. Några satt och samtalande vid bordet hemma hos en farisé. Vid samtalet sa en av gästerna:

"Salig är den som får bli bordsgäst i Guds rike". Då sa Jesus: "En man ville ordna en festmåltid och bjöd många gäster. När tiden för festen var inne, skickade han ut sin tjänare för att säga till de inbjudna: Kom, nu är allt färdigt. Men de började alla ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag har köpt en åker och måste gå ut och se på den. Jag hoppas du ursäktar. En annan sade: Jag har köpt fem par oxar och är på väg att se vad de duger till. Jag hoppas du ursäktar. Ännu en annan sade: Jag har gift mig, och därför kan jag inte komma. Tjänaren kom tillbaka och berättade detta för sin herre. Då blev denne vred och sade till sin tjänare: Gå genast ut på gator och gränder i staden, och för hit fattiga och krymplingar, blindas och lama. Tjänaren sade: Herre, vad du befallde har jag gjort, men här finns ännu plats. Då sade herren till sin tjänare: Gå ut på vägar och stigar och uppmåna enträget människor att komma in, så att mitt hus blir fullt. Ty jag säger er att ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid." (v.15-24)

Denna liknelse talar om att här måste vi faktiskt göra ett val. Evangelium om riket är ingen dussinvara. Det är frågan om att vi får faktiskt ställa in oss på en förändring av vår lunk. Vi kan kanske gå med de tolv oxarna. Det ger oss en viss bärgning. Men när den himmelske budbäraren kommer, måste vi kunna genomskåda alla svepskäl. Det vill han hjälpa oss med, så vi kommer på rätt kurs med honom.

Elia och Elisa, deras väg - vilken väg

var det? En mycket intressant väg. Och mycket intressant att se hur denne Herrens tjänare gick till väga. Han var inte sådan som många. När han fick höra Guds röst, när han mötte kallelsen, då släppte han oxarna och skyndade efter Elia och sa: "låt mig först få kyssa min far och min mor, så vill jag sedan följa dig. Han sa: välan, du må gå tillbaka igen -"

Jesus var litet strängare. Det var en person som gjorde samma begäran av honom. Då sa Jesus: "Den som ser sig tillbaka sedan han satt sin hand till plogen, han är icke skickad för Guds rike." Det går inte se sig tillbaka sedan man satt sin hand till den verkliga plogen, tillsammans med den Verklige, tillsammans med den Gud har sänt för att leda oss in i ett underbart liv tillsammans med honom. Liv i gemenskap med Guds son, med Guds budbärare, med Jesus Kristus. I honom möter du alla apostlarna och alla profeterna.

I honom möter du också Elisa. Genom honom får Elisas gärning sin verkliga förklaring. Det kanske blir en uppgörelse då med evangelium om Guds rike och världen. Därför att i Guds ögon finns inget sådant evangelium. Nej. Guds rike *eller* världen. Inte Guds rike *och* världen.

För några år sedan var ett av våra östra grannländer, Litauen, en av de sovjetiska rådsrepublikerna. På den tiden hade man praktiskt taget ingen äganderätt. Staten skulle äga allt. Var man en kristen, så kunde det spetsa till sig litet extra. Då fick man verkligen veta att man inte var särskilt mycket värd. Man kunde inte säga: jag har ett jordagods. Staten ägde allt. Man kunde inte säga: jag har fem par oxar. För de kristna var det många gånger så att de kunde inte säga: jag har en hustru. Hustrun tillhörde praktiskt taget staten. Barnen tillhörde staten. En kristen broder som kämpade för tron, förlorade precis allting. I familjen, på arbetsplatsen trängde KGB eller sovjetiska myndigheter in med krav och anspråk på tillvarons alla områden. På arbetsplatsen, på gator och torg; överallt, skulle man delta i ideologiska timmar en gång i veckan, kanske ännu oftare, beroende på olika omständigheter.

Så kom Gorbatjov. Han sa: det här duger inte. Alla har rättigheter, också de kristna. De ska ha jordagods, de ska ha oxar, de ska ha familj som alla andra människor! Det verkade som om hela

världen började lyssna till detta evangelium om Guds rike och världen. Vi får ha det ena, vi får ha det andra. Ingen kan ta det ifrån oss! Men Jesus har inte ändrat sig. Hans ord gäller än, såvitt jag förstår. Därför ser det här mycket intressant ut. Den som kommer undan Hasaels svärd, honom ska Jehu döda. Den som kommer undan Jehus svärd, honom ska Elisa döda.

Det är ett annat sätt att säga det Jesus

Elisa kom som
en Jesu profet
och visar att
all religion ska
förgås, men
sanningen ska
inte förgås.
"Himmel och jord
skall förgås, men
mina ord skall
aldrig förgås".

också säger: "Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås". Det kommer en predikant. Han predikar en himmelsk religion. Det kommer en annan predikant. Han predikar en jordisk religion. Men så kommer Elisa. Han predikar Sanningen, som Jesus. "Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås".

Elisa i sin tid vittnar om det här. Han liksom gestaltar och förkroppsligar något av det här omutliga. På det viset blir han ett tecken, även för oss som har all anledning att ta vara på det. "Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås".

Elisa kom som en Jesu profet och visar att all religion ska förgås, men sanningen ska inte förgås. "Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås".

Kanske det behövs en uppgörelse med evangelium om Guds rike och världen, så att vi får evangelium om Guds rike. Kanske rent av en uppgörelse med predikanten. En uppgörelse med predikningar,

med läror som hindrar oss att komma inom hörhåll för det som inte ska förgås, det som äger bestånd. "Detta evangelium om riket ska bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska änden komma."

Jesus har inte ändrat sig. Där hans budskap blir predikat där måste finnas en beredskap. Även om Gorbatjov och hans arvtagare eller påven och hans arvtagare säger något annat, så säger Jesus inget annat än det han alltid har sagt.

Vi kan gärna återvända till liknelsen i Luk 14 en gång till.

-Ty jag säger er att ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid. (Luk 14:24)

Vilket uttalande! Ingen av de män som var bjudna - vad betyder det? Det finns en inbjudan. Vi har hans ord. Det finns rent av en skriven inbjudan. Men vi kan inte återropa den hur länge som helst, om vi inte kommer dit i tid. Vi kanske säger att här är hans ord, vi har en skriftlig inbjudan - eller en muntlig, vi har hört vad han har sagt. Men det kan vi inte gå och vifta med hur länge som helst utan att verkligen gå till det stora gästabudet då det är tid.

På ett liknande sätt undervisar Jesus i Matteus 22. Här är inte evangelium om Guds rike och världen. Här kommer verkligen evangelium om riket fram och ingenting annat.

Vad sitter vi i, vad står vi i eller vad går vi i för något? Elisa gick med oxarna. När han fick inbjudan, släppte han alla oxarna. Tolv par oxar! Det är verkligen religiös symbolik! Man kan sitta i sin religiösa organisation, kalla det kyrka, kalla det samfund, kalla det församling, kalla det sekt - kalla det vad som helst. När Jesus kommer och talar; om du sitter kvar i ditt sammanhang - och inte lyssnar till honom, är det inte värt någonting.

Men Jesus kom till oss. Han talar till oss, han sa: Kom! Han har bjudit oss. Här finns förfärliga frågor. Inbjudan har så fina ord, inbjudan som är formulerad av Herrens profet. Om vi inte tar vara på den på ett sådant sätt att vi gör vad vi har blivit inbjudna till, så vissnar det bort; hur fina och vackra orden än är. De får till slut en helt annan betydelse än de hade från början.

Det låter väl stort att vara bjuden till gästabud! Ja, jag vill gärna vara bjuden till gästabud. Jag har visserligen mitt jordagods, det vill jag inte lämna. Nej. Jag har visserligen mina oxar, dem vill jag inte lämna. Jag har visserligen min

familj, min fru, mina barn - dem vill jag inte störa, men jag är glad för inbjudan...

Det talas också om gästabud i det profetiska budskapet om Gogs härnads-tåg. Det talas också om gästabud i Uppenbarelsboken 19. Det är Guds stora gästabud. Men orden, som från början hade en helt annan mening - vad kommer de till slut att betyda? I Upp 19 står inte bara om *ett* gästabud, men om *två*. Det står om Lammets bröllop å ena sidan. Det är en verklighet, ett förhållande som är väldigt fördolt för den som ej tagit vara på inbjudan. Uppenbarelsboken visar att där man inte tagit vara på inbjudan till Lammets bröllopsmåltid, där får man bli bordsgäst i Guds stora gästabud. Låter inte det fint? Är det inte samma sak? Nej, det är det inte! Guds stora gästabud är något annat än Lammets bröllop. I Upp 19 står det så här:

-Sedan hörde jag liksom en mäktig röst från en stor skara i himlen säga:

"Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud, ty sanna och rättfärdiga är hans domar.

Han har dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt, och han har utkrävt hämnd på henne för sina tjänares blod."

Än en gång sade de: "Halleluja!" Och röken från henne stiger upp i evigheternas evigheter. Och de tjugofyra äldste och de fyra väsendena föll ner och tillbad Gud som sitter på tronen. De sade: "Amen. Halleluja!" Och från tronen kom det en röst som sade:

"Prisa vår Gud, alla hans tjänare, ni som fruktar honom, både små och stora."

Och jag hörde liksom rösten från en stor skara, lik bruset av stora vatten och dånet av kraftig åska, och de sade:

"Halleluja! Herren vår Gud, den allsmäktige, har blivit konung. Låt oss vara glada och jubla och ge honom äran. Ty Lammets bröllop har kommit, och hans brud har gjort sig redo. Åt henne har gi-

vits att klä sig i skinande, rent linnetyg." Linnetyget är de heligas rättfärdighet.

Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid." Och han tillade: "Dessa Guds ord är sanna." (v.1-9)

Känner du igen utropet "Salig är den som blir bordsgäst i Guds rike". Något annat intryck kunde han helt enkelt inte göra, denne lärare, denne rabbi som be-

Vad är det vi
utrustar oss med
för något? Snart
går väl varenda
människa
omkring som
något av en
radar, öppen
för precis alla
signaler utom
de som kommer
från Smärtornas
man.

gynte sin verksamhet i Galiléen. Nu hörs det här i höjden: Saliga äro de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid"

Så kommer den märkliga synen:

-Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet. Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv. Han var klädd i en mantel som hade doppats i blod, och

det namn han har fått är "Guds Ord". De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt, rent linnetyg. Och ut ur hans mun kom ett skarpt svärd, som han skall slå folken med, och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Konungarnas Konung och herrarnas Herre."

Och jag såg en ängel stå i solen, och han ropade med hög röst till alla fåglar, som flyger högst uppe på himlen: "Kom och samlas till Guds stora måltid, så skall ni få äta kött av kungar och härförare och mäktiga män, kött av hästar och deras ryttare och kött av alla människor, fria och slavar, små och stora." Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och genom dessa tecken vilselett dem som hade tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Levande kastades de båda i eldsjön som brinner av svavel. De andra dödades med ryttarens svärd, som går ut ur hans mun, och alla fåglarna åt sig mätta av deras kött. (v.11-21)

Vårt leder nu detta? Det är två evangelium, två läror - kanske ännu fler, men i princip två. Evangelium om riket leder till Lammets bröllopsmåltid. Evangelium om Guds rike och världen, leder till Guds stora gästabud.

Guds stora gästabud. Dit kommer de som har jordagodsens. Dit kommer de som har oxarna, de som sitter i sina maffiaklaner och kanske har inbjudan; fint formulerad med vackra ord. Vilken tragedi när orden förlorat allt innehåll.

Vad är det vi bereder oss på egentligen? Jag undrar faktiskt ibland. Här går jag. Vad har jag i fickan för något? En liten apparat som plötsligt börjar ljuda. "Hallå!" Någon kan ringa till mig, precis

var som helst ifrån! Från Stockholm, från Göteborg, Ryssland, Mellanamerika. Plötsligt har jag informationer. Varför då? Vad är det jag ska informeras om, som inte Han kan informera mig om när det gäller skeendet i slutfasen? Vad är det jag plötsligt måste få veta, som jag inte kan få veta genom umgänget med de Heliga Skrifterna, genom umgänget med Elisa? Han behövde ingen mobiltelefon för att hänga med i skeendet.

Är det möjligen så att evangelium om Guds rike och världen på ett sådant sätt har förtrollat mig, att jag nödvändigtvis måste vara redo att höra när det är tid att dra till Guds stora gästabad? Nu samlas alla fåglar. Nu samlas alla krigsöverstar. Nu har påven i Rom och ryska kyrkans patriark kommit överens, nu är hela kristenheten enad. Nu är alla samfund och kyrkor överens, nu är alla religioner samlade. Kom, kom till Guds stora gästabad!

Någon ringer från andra sidan jorden. Ska jag stå här då och vara mottagare av informationerna - inbjudan? Vad är vi egentligen indragna i för något? Vad har vi berett oss på? Varifrån väntar vi att det ska komma signaler?

Ära vare Gud, jag har blivit så härligt förvissad om att det Gud en gång gav sitt folk genom Elisa, det har han också givit åt mig! Min tro är inte så levande. Min uppenbarelse av den här verkligheten är inte så fräsch.

Men Gud vill något annat nu. Det är tid att vi kommer i rörelse, som vi en gång var i rörelse. Vi vet att det kan hända stora ting. Men de sker på sådana villkor att vi är faktiskt avskilda från Ahabs och Isebels välde. Skilda från dessa förgrundsgestalter och representanter för det stora Babylon, som jag skulle kunna tänka mig inte är så långt borta i vår tid.

Vi behöver de gamla profeternas vittnesbörd att belysa Jesus. Och Jesus för att belysa dem. Gud give att en och annan också behöver oss för att belysa samtiden. Om vi på allvar och uppriktigt umgås med det profetiska Ordet och inte avvisar Honom som talar till oss från himmelen, så behöver vi inte springa runt bland alla medier, datorer och mobiltelefoner. Vad är det vi utrustar oss med för något? Snart går väl varenda människa omkring som något av en radar, öppen för precis alla signaler utom de som kommer från Smärtornas man. Låt oss tacka Gud, bedja och besinna detta. ■

PÅSK-rapport

Text: Karin Vidén

Under några soliga vårdagar samlades vi för att fira påsk tillsammans på Bällsta missionscenter i Bromma.

Som så många gånger tidigare inbjöd Maranataförsamlingen i Stockholm till påskkonferens och många var de som kom för att under några dagar dela gemenskapen bland trossyskon.

Förutom församlingens egna bröder var **Tage Nilsson** och **Kjell Roos** speciellt inbjudna.

Tage Nilsson talade om nödvändigheten att "vältra bort stenen" som kan ligga i vägen för att komma in i ett rikt och fungerande Kristusliv. Vi måste göra upp med även till synes små och intetsägande ouppgjorda saker och ting i våra liv för att komma i rätt ställning inför Gud och komma in i frimodig tjänst.

Kjell Roos betonade vikten av en total kapitulation och helhjärtad överlåtelse och många sökte sig fram till förbön i eftermötet.

Från Örebro kom en hel skara syskon och de unga bröderna **Alexander** och **Benjamin Dahlberg** samt **Hjalmar Johansson** vittnade frimodigt med gripna hjärtan om Jesus som frälsare och om att varje dag vara redo med olja i lampan.

Även några för församlingen tidigare okända syskon besökte konferensen några dagar. Det var bl a **Jens** och **Frida Nord** från Karlstad. Jens vittnade om hur Jesus frälst honom och befriat honom från laster han levat i och sjöng och spelade till stor välsignelse.

Paulus Eliasson och **Sebastian Viden** kom på skärtorsdagen med flyg direkt från missionsarbetet i Dominikanska Republiken där de varit tre månader för att bistå syskonen i arbetet. En stor del av tiden har de ägnat åt att tillsammans med Isaias Rodrigues bygga ett hus åt en

av församlingens bröder med familj. De berättade om sina upplevelser i påskdagens missionsmöte, frambar hälsning från bröderna i fängelseförsamlingen och från de syskon som nu arbetar vidare, och ett offer speciellt för församlingens arbete genom Comunidad Maranata samlades in.

Påskaftonens agape var en verklig högtid där flitiga systrar berett en festmåltid och vi alla fick sitta ner tillsammans vid de dukade borden som var prydda med nyplockade tussilagon. Vi sjöng tillsammans och mailhälsningar lästes upp bl a från **Stina Fridolfsson** och syskonen i Santo Domingo, **Nixon Issangya** i Tanzania och **Gösta Karlsson** i Småland.

Hela påsken kom att präglas av innerlig syskongemenskap där budskapet om en levande och verklig Jesus betonades. I dagar då det från var och varannan reklampelare erbjödes en Hollywoodregisserad Jesus, en annan Jesus än den Guds eget ord presenterar, en annan Jesus än den vi fått uppleva som vår själs frälsare, är det en så obeskrivlig rikedom att i sann syskongemenskap få möta Jesus i varandra.

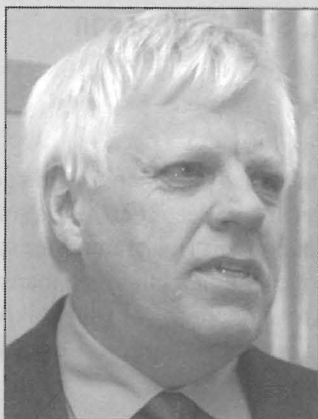
Himmelens Jesus har tagit sin boning i våra hjärtan och den bild vi genom Andens hjälp får av Honom genom Ordets undervisning är rikare, skarpare och mer dramatisk än någon av människor filmatiserad version någonsin kan åstadkomma.

Han skall komma igen och med det hoppet levande i hjärtana lämnar vi nu påskkonferensen bakom oss, tackar Gud och ser fram emot nya segrar för Guds rike.

Maranata! ■

Helgelsens nödvändighet

Text: Tage Johansson

Att helgelse är en viktig och avgörande sak för Guds barn, det framgår klart och tydligt av bibelordet i Hebr 12:14 där det står att utan helgelse får ingen se Herren. Samma bibelvers säger också att vi skall fara efter helgelse. Petrus skriver att vi skall bli heliga i all vår vandel, så som han som har kallat oss är helig. (1 Petr 1:15)

Målet med vår helgelse är, att vi för en vandel som är värdig Guds rike (1 Tess 2:12) för att nå fram till slutfrälsning (1 Tim 6:12).

Slutmålet för vår helgelse är ju att vi skall få se Gud, och dessutom att vårt inträde i Kristi eviga rike en gång skall förlänas oss i rikligt mått. (2 Petr 1:11)

När vi blivit födda på nytt föddes en ny människa i oss, därför möter vi det här uttrycket i Efesierbrevet "vår utvärtes människa" eller att vara "en ny skapelse i Kristus" som det också står i 2 Kor 5:17. En ny människa som är skapad i likhet med Gud, som det

också var i begynnelsen. "Gud skapade människan till sin avbild" 1 Mos 1:27.

Nu talas det i Ef 3:16 om en tillväxt till vår invärtes människa och i 2 Kor 4:16 att förnyas i vår invärtes människa. Denna tillväxt till vår inre andliga människa står i direkt förbindelse med vårt helgelseliv. Gud verkar fram helgelsen genom den nya människan som är en Kristus-människa. Kristus i oss vårt härlighetshopp (Kol 1:27). På det sättet växer en gudomlig karaktär fram i oss. Den andliga människan får mer och mer inflytande över vårt sinne, våra ord och handlingar, ja, t.o.m. i vårt yttre utseende, hur vi kläder oss. Det blir som det står i 1 Tess 5:23, att Gud får helga oss till både ande, själ och kropp, så att vi finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse.

Paulus tillägger i vers 24: "Trostfast är han som har kallat oss, han skall också utföra sitt verk"

Helgelsen har två verkningsområden i våra liv. På det ena området är Gud verksam medan vi har vårt område där vi ska verka. Det är lätt att blanda ihop dessa två ting. Att träda in på Guds område och försöka helga sig själv är dömt att misslyckas. Något hopp-lösare företag finns väl knappast. Det står att det är fridens Gud som helgar oss. Vårt område består i de uppmaningar bibeln ger oss, att vi skall göra. Om vi gör vår del så gör Gud sin del. Helgelse betyder ju att avskilja sig *ifrån* någonting för att vara avskild *till* någonting.

I bibeln möter vi gång på gång denna uppmaning att Guds folk skulle avskilja sig från folk och ting som utgjorde ett orent

inflytande på dem. De skulle rena sig i lydnaden för ordet, avlägga allt som kunde vara till hinder och särskilt synden som så hårt omsnärjer, inte gå i ok med världen osv.

Helgelsen har alltså sin förutsättning i vår relation till Gud. Frågan är om vi har har avskilt oss för att kunna frambära vår kropp som ett levande och heligt offer (Rom 12:1). Då skapar vi förutsättningar för honom att han får utföra sin del av vår helgelse. Det står i 3 Mos 1:14-17 att om någon vill bära fram ett offer (observera att det handlar om ett frivilligt steg) skulle prästen utföra sitt arbete med offret. Om offret är framburet utför Gud sitt verk i oss - amen!

Vidare kan vi påstå att helgelsen är ett pågående verk hela livet. Den stora och avgörande frågan är inte i första hand hur långt vi har kommit på helgelsens väg, utan att den pågår i dag. Orden helig och helgelse har båda sin bakgrund. Ordet helig blev benämnt om dem som Paulus skrev till. I 1 Kol t ex hälsar han till de heliga, som bo i Kolosse (Kol 1:1). Det handlar om en tillräknad helighet som vi kom in i när vi blev Guds barn. Jesus sa om sina lärjungar att de redan nu var rena i kraft av de ord han hade talat till dem. (Joh 15:3)

Helgelsen däremot pågår hela livet igenom därför kan vi säga att vår tillräknade helighet hör historien till medan den pågående helgelsen hör nuet till. Därför heter det i Upp 22:11 att den som är helig han må fortsätta att helga sig.

Till sist: Må Gud få lyckas med var och en av oss. "Gud sin hjälp vill sända, det på dig och mig beror". Saliga är de som hungra och törsta efter rättfärdighet, saliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud. (Matt 5:6,8). ■

THE PASSION OF THE CHRIST

- Filmen om Jesu lidande - i Bibelns ljus

Mel Gibsons film om Jesu lidande har troligen blivit den största publiksuccen med kristna förtecken i filmindustrins historia - och därmed också den största ekonomiska vinsten! Skaror av kristna från alla samfund och kyrkor har gått man ur huse för att se den och många menar att den är ett underbart evangelisationsverktyg. Långa rader av kristna ledare har lovordat den och sagt att den mycket exakt återger evangeliernas berättelser.

Det finns emellertid kristna som känner sin Bibel och som är vakna över förförelserna i tiden. Deras intryck av filmen om Jesu lidande går därför i en annan riktning. Deras samlade vittnesbörd plus några sakupplýsingar utgör stommen i den här artikeln.

Allt i filmen bygger inte på evangeliernas vittnesbörd

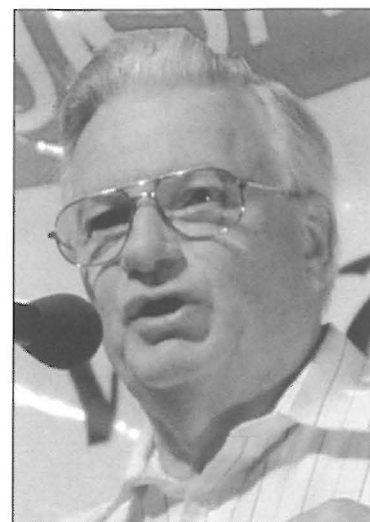
Mel Gibson presenterar sig själv som en traditionell katolik. Han går bara till mässan om den hålls på latin. Han erkänner att han inte bara hämtat stoff till filmen i evangelierna utan också i en bok, skriven av Anna Emmenich, en katolsk stigmatiker och mystiker, som hade speciella visioner av Jesu lidande. Dessa har hon nedtecknat i en bok, som fått titeln "Vår Herres Jesu Kristi smärtsamma lidande, död och uppståndelse." Eftersom evangelierna ger en fullt uttömmande skildring av allt detta kan man ju undra vad nya visioner och uppenbarelser skall tjäna till. Är det verkligen Gud som har gett Anna Emmenich dessa syner för att uppenbara ting om Jesu lidande som evangelierna inte omtalar - och detta

först efter två tusen år?

Det är nog ganska klart att dessa "syner" är en blandning av evangeliernas berättelser och katolska legender. Detta är en mixture som är vanlig bland katolska mystiker. Filmen blir också till stor del en sådan blandning.

Scener hämtade från myter och legender

Ja, var i evangelierna kan man läsa att Jesus som pojke roade sig med att skvätta vatten på sin mor? Eller att han en gång ramlade omkull på en gata i Jerusalem och att hans mor Maria då kom löpande och hjälpte honom upp? Vad är det för mening att ta med sådana scener som inte alls omtalas i evangelierna? Är det möjligen i Anna Emmenichs bok som detta omtalas?

Text: Stig Andreasson

Satan är med på filmen, i synlig gestalt, men det är bara Jesus och Maria som kan urskilja honom. Han framträder som en kvinnogestalt men talar med mansstämma. Är satan androgyn (dubbelkönad)? Detta verkar åtskilligt mer "mytiskt" än bibliskt.

Bilden av Jesu person

I mångt och mycket är filmens Jesus en annan än den som möter oss i evangeliet. Då han kämpar sin kamp i Getsemane frågar man honom om han vill att någon skall hämta de andra lärjungarna. "Nej," svarar han då. "Jag vill inte att de skall se mig i detta tillstånd." På frågan: "Vad händer med Mästaren?" svarar Petrus: "Det verkar som han är rädd." Ingenting av detta står i något av de fyra evangelierna och det ger en felaktig bild av Jesus. Det var inte rädsla men vanda som grep honom då han skulle gå in under bördan av all världens synd. Satan är också där och han försöker övertyga Jesus om att en enda person omöjligt kan bära all världens synd.

Jesus svarar inte på detta. Eftersom filmens författare hittar på många saker som inte står i bibeltexten och eftersom detta satans argument inte heller står där, så är det underligt att filmförfattaren inte också hittar på ett lämpligt svar från Jesus. Men kanske det är en del av filmens budskap att Jesus inte var helt ensam om att bära bördan av världens synd. Filmen handlar huvudsakligen om Jesu lidande och mycket lite om uppståndelsen. Det är anmärkningsvärt att den Uppståndne presenteras som naken.

Bilden av Maria, Jesu mor

Många som sett filmen menar bestämt att den klart antyder att utan Marias hjälp och stöd skulle Jesus aldrig ha orkat gå igenom sitt lidande. Då han gång på gång faller under korsets tyngd och försöker resa sig upp möter han sin moders blick och får ny kraft. Maria är förbunden med Jesus på ett nästan mediumnistiskt sätt. Hon känner på avstånd vad som är å färde och hon är med vid alla kritiska tillfällen. Hon säger: "Kött av mitt kött och ben av mina ben - jag vill dö med dig." Hon kysser den korsfäste så hon blir blodig. Då soldaten sticker svärdet i Jesu sida sprutar det blod på Maria.

Påven **Johannes Paulus II** skrev: "Maria fullbordar i sitt kött det som fattas i Kristi lidelser." Maria som "Medåterlöserska" figurerar redan i katolska böner och sånger. Många väntar sig att detta blir nästa stora dogm från Vatikanen. Vi är i varje fall mycket nära en framställning av Maria såsom Modern som offrar sin son för släktets frälsning. Kanske satan hade rätt i Getsemane. Jesus var kanske inte helt ensam om att bära syndabördan. En åskådare menade att filmen mycket väl kunde ge ett sådant intryck, speciellt på den som inte är så hemma i Guds Ord.

När Petrus efter att tre gånger ha förnekat sin Mästare förtvivlad lämnar översteprästens gård möter han Maria. Han faller på knä framför henne och ber om förlåtelse. Också de andra lärjungarna kallar Maria för "Moder." Filmen vill tydligen framställa Maria som hela mänsklighetens Moder.

Korsvägen Via Dolorosa

Inte ett enda av de fyra evangelierna omtalar att Jesus föll någon gång då han bar sitt kors upp mot Golgatahöjden. Det står att han bar själv sitt kors dit upp och det står också att en man vid namn Simon från Kyrene tvingades att bära det efter Jesus. Det kan betyda att Jesus måste få hjälp att bära korset helt fram. Men att han föll står det ingenstans.

Katolikerna har på många ställen något som kallas en "Korsväg" med olika stationer. Jesus faller första gången. Jesus faller andra gången. Den heliga Veronika torkar Jesu ansikte med svettduken. Jesus möter sin mycket heliga Moder Maria osv. Varje station på vägen har sin inskription, som är en blandning av

evangeliernas berättelser och katolska legender.

Allt detta finns med i filmen. Till och med Veronika med svettduken som efter att ha berört Jesu ansikte får ett tydligt avtryck av hans anletsdrag. I ett av de största Uppslagsverken vi har i Frankrike betecknas historien om Veronikas svettduk som ett av de verkligt stora religiösa falsarierna i historien. Men i Gibsons film finns den med.

Radband, mässor, nattvard och heliga relikier från döda helgon är nödvändiga attraktioner för att förbereda rollen som Jesus, enligt Jim Caviezel, Mel Gibsons stora stjärna...

En detalj i filmen förefaller mycket konstig. I början av Via Dolorosa kysser Jesus korset som då lyfter sig. Ett rent "levitations-fenomen" alltså, som hör hemma på det ockulta området.

Försoningen och nattvardsläran

I det ögonblick Jesus blir korsfäst och korset reses upp ser man på filmen en kort återblick på hur Jesus vid Påskmältiden tog ett bröd och sa: "Detta är min kropp utgiven..." Strax efteråt,

då hans blod rinner ned på korset, gör kameran en ny tillbakablick där man ser Jesus hålla vin i en kalk i det han säger: "Detta är mitt blod." Personer, som tidigare varit katoliker och sett filmen, är fullt övertygade om att avsikten med dessa scener är att förkunna den katolska transsubstansiationsläran. Katekesen säger att Mäsoffret på altaret är samma offer som på korset.

Hur blev rövaren på korset frälst?

Enligt katolsk lära återstår det en reningsprocess även för den som fått sina synder förlåtna. Denna reningsprocess sker i skärselden, även benämnd "reningsstället." Om någon varit en kandidat för skärselden så var det rövaren som hängde på korset bredvid Jesus. Men det fantastiska är att sedan denne rövare bekant sin skuld och vänt sig till Jesus får han höra dessa underbara ord: "Sannerligen säger jag dig: Idag skall du vara med mig i paradiset."

Detta utgör ett seriöst problem för katolska teologer. Likaså för en katolsk filmförfattare. Men man fann på en lösning. Enligt gammal medeltida katolsk tro skulle Maria ha uppenbarat för ett helgon att den som bär ett s.k. "skapularium" är bärgad för evigt. Ett skapularium är ett slags axelband, en tygamulett som också bäres av vissa ordnar. En person som väl känner den katolska folktron lade märke till att rövaren på korset bar ett skapularium! Något sådant var inte känt på Jesu tid utan kom till först på medeltiden. Men det vet förstås inte alla som ser Gibsons film. Tänk, så gott att både få tro och förkunna att det inte var en tygamulett men Jesu gränslösa nåd som frälste rövaren och förde honom till paradiset!

Vad Katolska Kyrkan officiellt yttrat om Gibsons film

Somliga tycker säkert att denna kritik av Gibsons film är förfärligt orättvis och överdriven. Då skall vi låta en officiell talesman för den katolska kyrkan få ordet: "För författaren är denna film (The Passion of the Christ) en mässa. Men dess radikalt katolska karaktär ligger i dess framställning av nattvarden. Jesu lidandes blod är hela tiden framställt vid sidan av vinet i mässan, och Kristi torturerade kropp jämförd med det helgade brödet.

Filmen är också radikalt katolskt genom att den ger så stort utrymme till Maria. Vår Moder liksom djävulen (presenterad som en kvinna, eller kanske en tvåkönad varelse) är båda ständigt närvarande. Maria med sin tysta smärta, fienden med sitt ondskefulla tal. Gibson har lånat sin extraordinära intuition från **Anna Emmerich**, stigmatikern och visionären.” (Citat från ”Världen sedd från Rom”, 18 febr. 2004)

Hur klarar någon att spela rollen av Jesus på film?

Ungefär den frågan fick **Jim Caviezel** som agerar Jesus i Gibsons film. Han berättar då att han fått uppleva en slags inre rening på pilgrimsorten Medjugorje, tack vare Jungfru Maria. Han säger också att han gick till mässan så ofta han kunde, tog nattvarden varje dag och bad med sitt radband (katolsk böneräknare). Vidare berättar han: ”Några vänner hade gett mig ett fragment av det 'verkliga' korset som jag bar i en speciell ficka i mina kläder. Jag har också haft relikier av **Padre Pio**, **Sankt Antoine från Padoue** och **Sankt Denis**, som är skådespelarnas skyddshelgon.”

Många tycker att Gibsons film är för våldsam och brutal. Den frossar i blod och våld. Det är helt säkert att Jesu lidande var vida större än någon kan fatta. Men ingen får mer ljus över försoningslidandet genom att se en film som kan liknas vid en skräckinjagande ”rysare.” Evangeliernas verklighetstroga men sobra skildringar är nog för oss. Att filmen skapar starka emotionella reaktioner är helt klart. Det har kommit vittnesbörd om att människor blivit kristna genom att se den. Andra har dött eller svimmat under föreställningen. De många för evangeliet främmande ingredienserna i filmen uppfattas tydligen inte av flertalet kristna. Det är bara de som är väl förankrade i Bibelordet som har svårt för att uppleva The Passion som ett rent och sant vittnesbörd. Man måste också ifrågasätta om det går att återge historiens viktigaste händelse, Jesu lidande, död och uppståndelse genom ett skådespel - i detta fallet en till ytterlighet dramatiserad film.

Tron på nödvändigheten av alla slags drastiska och sensationella medel för att göra evangeliet känt blir allt större i vår tid. Men kvar står det faktum att det bara är Guds rena och oförfälskade Ord som för människor till levande tro. ■

KAN GUD DÖ?

Det är en skymf mot Guds Son när man gör honom till en vanlig människa, mera upphöjd men dock en människa. Han kom från himlen till jorden för att var och en skulle få gemenskap med Gud sin Skapare.

Jesus Kristus - Guds Son kom till jorden. Han dog för oss. Kan Gud dö? Naturligtvis inte! Därför kom Jesus i mänsklig gestalt.

Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen. Om redan det ord som talades genom änglar stod fast och varje överträdelse och olydnad fick sitt rättvisa straff, hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning? Den förkunnades först av Herren och bekräftades för oss av dem som hade hört honom. Gud gav också vittnesbörd genom tecken och under och och många slags kraftgärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja. (Hebr 2:1-4)

Frälsning i bibliskt avseende, är inte främst ett byte av intressen, omfattandet av en lära, livsåskådning. Förändring, ja,

men en ny födelse, ett nytt liv. Inte ett ansträngt försök att bli bättre genom att lägga bort irriterande ovanor eller olater och i stort sett iaktta ett nytt beteendemönster.

Frälsning får man inte heller genom att erkänna Jesus som en stor lärare, ett föredöme, någon att se upp till och försöka efterlikna, något som människor kan sträva efter men aldrig uppnå.

Frälsning betyder räddning - ”en så stor frälsning” talar bibeln om när människan erbjuds att ta del av det Gud berett till försoning och gemenskap med sig själv.

Jesus Kristus vill ge frälsning till alla - Jesus tog all synd på sig, han dog och uppstod för att människan skulle försonas med Gud ”Ifråga om synd, ty de tro inte...” säger bibeln. Det är slutligt inte vad vi GÖR utan vad vi ÄR som gör oss till syndare.

Men i Kristus blir vi nya skapelser. Guds Ords sådd i våra hjärtan gror, växer och vi likbildas till slut med honom. Ett liv som växer, vi mognar, uppfylls av Anden mer och mer. Det som händer kallas helgelse och är en livslång process.

Text: Ulla Näsholm

En skymf mot Guds Son

Det är en skymf mot Guds son när man gör honom till en vanlig människa, mera upphöjd, men dock en människa. Han kom till jorden från himlen för att vi var och en skulle få gemenskap med Gud vår skapare. Hur kan detta ske?

Jesus Kristus - Guds Son kom till jorden. Han dog för oss. Kan Gud dö? Naturligtvis inte. Därför kom Jesus i mänsklig gestalt.

-Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden och alla tungor bekänna Gud, Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre. (Fil 2:6-11)

Det enda val som människan egentligen själv gör är valet av Herre. Du kan få Jesus Kristus som Herre i ditt liv, tjäna och vänta honom.

Själa fienden vill göra detta omöjligt -

tänk så många hinder som uppenbarar sig när människan ska ta ett steg i riktning mot Gud och börja söka honom.

En väg till Gud genom gärningar, att själv vara med och komma fram till Gud i kraft av det goda man gör skulle vara mera tilltalande. Inte bara överlämna sig, kapitulera och erkänna sig besegrad och i behov av en återlösare - det är svårt för den stolta människan att acceptera och böja sig för detta.

Jesus levde under människans villkor, underställd tidens och rummets begränsning. Han upplevde exempelvis hunger, törst och behov av vila. Han levde bland syndare, frestades "i allt som vi", lärde känna människans villkor, prövades på alla plan, vann en evig seger. Himlens domstol erkände det offer han gett och under triumf trädde han in i himlen efter sin död och uppståndelse. I psalm 24:7 säger David profetiskt: "Höj ni portar, era huvuden, höj ni er, eviga dörrar, så att ärans konung kan tåga in".

Jesus uppstod igen, för han var Guds son, han kunde inte synda. "Det som är fött av Gud kan inte synda..." säger bibeln.

Där står striden. Var Jesus Guds son - född på ett övernaturligt sätt?

Är inte detta sant kan han inte vara vår frälsare och återlösare. Men han var inte en religionsstiftare bland många, han var inte bara en stor Mästare och lärare - han var Guds Lamm som tar bort världens synd. Därför kan var och en som åkallar honom bli frälst - räddad. Idag. NU är frälsningens dag!

Vi skulle vilja se ett tecken, sa de skriftlärd till Jesus. Ett tecken... Men inget annat tecken än Jonas tecken skall ges. Som Jona var i fiskens buk i tre dygn skulle Människosonen vara i jordens under lika lång tid, berättar bibeln. Förstå att denna sanning är viktig för din frälsning, att bli frälst är att bli räddad undan synden som skiljer människan från Gud.

Jesus blev avrättad, men då han inte gjort någon synd kunde inte döden behålla honom. Han uppstod i härlighet, sitter på Guds högra sida och manar gott för oss människor. Han erbjuder ALLA att ta del av detta eviga liv!

Frälsningen är ett under, människor kan inte förstå, men tro och uppleva det. Hur kunde Jesus födas in i världen genom Anden, hur kunde han frestas? Vi förstår inte, men tror och tar emot den frälsning Gud vill ge varje människa som i tro vill ta emot. Hur skulle vi kunna undkomma om vi inte tar vara på en så stor frälsning?

Jesus kom inte för att upphäva lagen, han kom för att uppfylla eller fullborda den. Lagen som Gud gett människan gav insikt om att ingen klarade av att hålla den. Redan första budet visar att det är omöjligt. "Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta..." På punkt efter punkt faller vi igenom. Så kom Jesus, fullbordade lagen och gav både hedningar och judar gemenskap med himmelens Gud.

Det är endast genom namnet Jesus Kristus som människan kan komma i kontakt med Gud - bli frälst. Kapituler, ge upp alla försök att själv vinna frälsning och frid. Jesu Kristi Guds Sons blod renar från all synd, både det du gör som är fel och det du är genom att vara född i synd. Det finns befrielse, frid och nytt liv i gemenskap med Gud genom Jesus Kristus.

Avvisa inte den kallelse från himmelen som når ditt hjärta. Gud som har skapat varje människa för att leva i kontakt med honom kan också skapa något nytt i ditt hjärta. Idag möter du hans erbjudande - ta emot det. ■

Välkommen till Rinkeby!

2-6 juni

VÄCKELSE- MÖTEN!

*Nu reser vi tältet för andra året i rad i Stockholmsförorten Rinkeby.
Välkommen att vara med och förkunna evangelium!*

On-lö 19.00

Sö 11.00,

15.00 & 19.00

Adress: Eggeby gård,
Järvafältet, vid E18
mellan Tensta och
Rinkeby.

Vi fortsätter: Jönköping 23-27 juni,
Sommarkonferens i Stockholm 17-25 juli

Uppsala 18-22 augusti

Info: 08-98 56 83, www.maranata.se och lokalpressen

Särlaregn!

**SÄRLA
REGN**

Åter i lager!

Maranatafolkets mycket efterfrågade sångbok finns nu åter på BMC-förlags lager. 684 sånger framsprungna i andlig miljö.

Sångboken har 480 sidor och är inbunden i mörkbrun hård pärm med guldtryck.

Pris: 110:-/st

Maranataförsamlingens ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium

Tisd 19 Bibelstudium

Lörd 19 Troendemöte

Sönd 11 Förkunnelse

Sönd 18 Väckelsemöte

Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

*Se talare och eventuella ändringar
i Dagens Nyheter på lördagar, el-
ler på www.maranata.se*

Adress: Bällstav. 100, Bromma.
Buss 112 el. 113 till hpl. Solvalla

Överflöd blir mission!

Kläder • Prylar • Porslin

Kuriosa • Böcker m.m.

Pilgrimsskolans Loppmarknad

Lördagar kl. 11-15

*Allt överskott går till församlingens mission
i Dominikanska Republiken.*

Adress: Vassvägen 2A, Bromma, vid Ängby IP
Tel: 08-374006

ÄNDETIDENS VÄRLDSKYRKA

Ett angeläget budskap om skökan i Uppenbarelsboken 17. Vem är hon? Hur kan hon identifieras?

1 maj 2004 gav Stig Andreasson denna enkla och klargörande analys på Bällsta MissionsCenter. Välkommen att beställa!

1 ljudkassett, endast 20:-

OBS! Denna undervisning kommer också att sändas som månadens kassett för nästa månad.

MÅNADENS KASSETT

Varje månad sänder vi ut ett utvalt väckelsemöte, bibelstudium eller radioprogram. Välkommen att beställa.

240:-/år

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Adress

Alla priser är exklusive porto. Beställningar sker enligt nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergåll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Gösta Karlson:

- ☐ Tillbaka till ursprunget (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska!)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-) (Timoteus förlag)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD)
- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Musikkassetter 30:-/st
Musik-CD 90:-/st

Nu sänkta priser!

Budget 345:-
Enkel 525:- (helg 475:-)
Dubbel 690:- (helg 625:-)

Bo bra och ät gott i kristen miljö

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

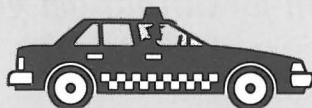
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
390:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Kallelse till frälsning och tjänst

Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst.

Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.

Skriften säger: *Ingen som tror på honom skall stå där med skam.*

Det är ingen skillnad mellan jude och grek. Alla har en och samme Herre, och han ger sina rikedomar åt alla som åkallar honom.

Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.

Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar?

Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända? Det står skrivet: *Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet.*

Rom 10:9-15